

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(Ist. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox
- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 22, Iunie 2005

Apare la jumătatea lunii

10 000 lei (1 leu nou)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Aniversarea Legiunii Cartea legionară în lume; *Comunicat*
Figură pe mapamond Austria
Ideologie Drumul neamului; Gândindu-mă la tine
Actualitate "Centura politiciii" - Diverse
Din culisele Legiunii Sunt simist, dar mă tratez (IX)
Atitudini Un autor hahaleră
"Actorul și sălbaticii"
Carte legionară Alecu Cantacuzino (II)
Correspondență Pericolul sectelor (II)- Martorii lui Iehova
Educație și credință; Versuri
Cronică legionară, Concurs, Poșta redacției

ANUL ACESTA, PE 24 Iunie, SE ÎMPLINESC
78 DE ANI DE EXISTENȚĂ NEÎNTRERUPTĂ A MIȘCĂRII LEGIONARE

La mulți ani!!

Tinerii naționaliști români sunt așteptați la sediul nostru, vineri, 24 Iunie, ora 16

Cu ocazia acestei sărbători lansăm un disc cu 17 cântece legionare (lista - în pg. 6)

CINE PE CINE PĂCĂLEȘTE?

Nu trebuie să fii un observator specializat pentru a putea să apreciezi fenomenele social-politice de pe scena românească. Viața de fiecare zi face să se umple paharul și să simți nevoia de a trage un semnal de alarmă; că acest semnal are ecoul unui răcnet în pustiu, asta este cu totul altceva, dar știți cum se zice: "Să nu zici că nu ți-am spus!"

Nu aș vrea să înțeleg cineva nici că vorbesc aici ca unul de pe stradă (nu că nu aș fi unul de pe stradă), nici în numele Senatului Legionar (al cărui membru sunt). Dar cred că îngrijorările sunt identice cu ale multor români, legionari sau nu.

Să o iau cam de la coadă la cap: mai zilele trecute veneam cu un microbuz de transport călători de la Tulcea. La un restaurant de pe șosea, la un kilometru de Tândărei, unde se face în mod obișnuit o haltă, am intrat (cei câțiva călători) înăuntru pentru o cafea, un sfert de oră. M-a surprins de la început zarva neobișnuită și faptul că restaurantul, pustiu la alte ore, era plin. Zarva din ce în ce mai mare m-a dumirit: toți erau romi cu bătrâni și copii, bărbați grași, în mod evident bine hrăniți, cu statură de bodyguardzi, bine îmbrăcați, bine dispuși. Am văzut că nu comandau decât mâncare și sucuri. M-am uitat pe geam afară să văd tradiționalele căruțe: nici vorbă! Din cele circa 30 de mașini parcate în fața restaurantului, două sau trei erau "Dacii", restul limuzine de ultim tip, în mod evident mărci consacrate, noi. Am privit mai atent să descopăr vreun alt român - aproape de limuzinele de afară; în local nu erau decât ei și cei câțiva călători care veniseră cu microbuzul. Am băut cafeaua și ne-am continuat drumul spre București. Am trecut prin Tândărei, unde vile mari și luxoase, împrejmuite cu garduri scumpe, m-au trimis iarăși cu gândul la hamicii proprietari de limuzine din restaurantul din care abia plecasem.

Gândul mi-a zburat la clipul de televiziune în care, pe fondul unei străzi sordide de mahala, ți se spune cam așa: "Ce viitor să ai tu, biet copil de rom, într-o societate care te tratează cu indiferență?". Vorbele sunt rostite cu un ton de tragedie antică și sunt menite să te înduioșeze. S-ar putea crede că

problemele celorlalți copii, de exemplu de români, sunt demult rezolvate și că societatea trebuie sensibilizată asupra copiilor de rom.

De ce se pune problema în felul acesta?

Prezentarea este mincinoasă sau, în cel mai bun caz, parțială, căci trebuie să ne preocupe toți copiii, indiferent de naționalitate!

Clipurile de televiziune având ca subiect romi, sunt făcute parcă pentru a-i acuza: mă gândesc la altă miorlăială neinspirată: "mergi pe stradă" (n. n. - un tânăr rom) "și din sens opus vine o fată" (n. n. - probabil rasistă) "care de la distanță traversează pe partea cealaltă, căci te-a văzut că ești rom" (text aproximativ). Știe oricine - și în special fata "rasistă" - că în multe cazuri este agresată verbal și chiar fizic. Clipul ce voia să spună? PE CINE CREDEA CĂ PĂCĂLEȘTE?

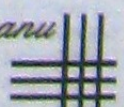
Mai deunăzi, m-am urcat în autobuzul 331 din stația "Perla", ca să merg la "Casa Scânteii" la tipografie, unde aveam treabă. În autobuz, lumea pe scaune. Am găsit și eu loc în spate. În preajmă, șase tineri romi de vreo 20 de ani, veseli, vorbind tare și fără perdea. Exact la stația următoare, la liceul "Titu Maiorescu", tot pe ușa din spate, s-au urcat câteva fete, evident ieșite de la școală. Romii au început să le adreseze cuvinte triviale și, văzând că nimeni nu îi apostrofează, au mers mai departe: unii s-au ridicat de pe scaune și au început să le pipăie și să le plesnească peste fese, continuând cu vocabularul infect. Eu nu am mai putut răbda și am tipat la ei să înceteze imediat acest comportament. Fetele au fugit în partea din față a autobuzului și eu am rămas ținta înjurăturilor, puțin a lipsit să nu fiu luat la bătaie. În autobuz erau cel puțin cincisprezece bărbați care au privit cu indiferență toată scena, pe care îi disprețuiesc din adâncul sufletului. Au intervenit două doamne în apărarea mea care, la următoarea stație, au coborât improșcate de noroiul verbal al romilor care se dezlănțuiseră și nu mai aveau nici un fel de jenă. Aceasta în plin

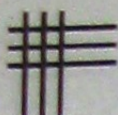
(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea Codreanu

CUVÂNTUL LEGIONAR Iunie 2005

Pag. 1

Aniversarea Legiunii NEMURITOAREA LEGIUNE

Motto:

**Pentru sfânta Cruce, pentru Țară,
MIȘCAREA LEGIONARĂ!**

Au trecut 78 de ani de la înființarea legendariei Mișcări de către un tânăr luptător naționalist creștin, av. Corneliu Zelea Codreanu. L-au urmat patru tineri avocați, iar după 10 ani îl urma toată floarea intelectualității române (Nae Ionescu, Radu Gyr, Eliade, Noica, Blaga, Cioran, Vasile Marin, Vasile Cristescu, Traian Brăileanu, Ion Barbu etc.) și aproape un milion de avocați, profesori, doctori, ingineri, preoți, studenți, țărani. A reușit să creeze din nimic, de la zero, o organizație puternică, mândră, disciplinată și ascultătoare de Dumnezeu, o adevărată școală de caractere, al cărei renume a străbătut timpul, aprinzând flacăra speranței în inimile românilor și îngrozind dușmanii.

După o jumătate de secol de prigoană cruntă, comunistă, în care până și numele de legionar a fost interzis, după alți 15 ani de așa-zisă democrație (în care numele de legionar este privit în continuare prin ochelarii deformanți impuși de guvernanti aserviți străinilor), MIȘCAREA TRĂIEȘTE. Pentru că, așa cum spunea tatăl Căpitanului, prof. Ion Zelea Codreanu, dacă Mișcarea este o simplă alcătuire omenească, va pieri, ca orice lucru omenească; iar dacă este de la Dumnezeu, va dăinui, în ciuda tuturor furtunilor.

Redacția

CARTEA LEGIONARĂ ÎN LUME

Este știut că în perioada interbelică prigonirea Mișcării Legionare nu s-a limitat numai la arestarea conducătorilor acestei organizații de elită care cuprinsese deja masele, ci s-a extins la suspendarea publicațiilor acesteia, și, într-un exces de zel al oportunismului politicianist, s-a pornit o amplă campanie de distrugere a cărților naționaliste românești. Așa s-a întâmplat în 1933, așa s-a întâmplat în mai 1938; în 1941 s-a întâmplat la fel.

Același regim de scotocire în biblioteci și în podurile caselor l-a aplicat și miliția comunistă cu deosebirea că, în caz de "culpă", sancțiunile erau mult mai aspre (nu doar privarea de libertate).

De aici și varietatea publicațiilor legionare în circuit oarecum închis, lucrări care constituiau o necesitate istorică și un omagiu constant celor care au vrut o schimbare la față a României, dând o îndrumare spirituală neamului nostru și încercând să-i croiască un drum nobil în istorie.

Un număr infim de cercetători puteau consulta publicațiile legionare la Biblioteca Academiei Române, la *fondul special*, într-o mică sală, după ce în prealabil făcuseră o cerere scrisă în care își expuneau motivele de a avea acces la aceste periodice și cărți. În loc de acces la izvoare, ca să-ți fi format propria opinie, ți se băgau în cap evenimentele mistificate de comuniști și fel de fel de șabloane lipsite de argumente, minciuni și falsuri grosolane, legionarii fiind etichetați ca „ăia care l-au omorât pe Iorga, și pe uteciștii Constantin David și Maia Lischitz”. (!) Originalitatea, omenia, etica și spiritualitatea specifice Legiunii au fost complet ignorate, în locul lor folosindu-se cuvintele: „crimă”, „răzbunare” și „fanatism religios”.

EXILUL ROMÂNESC însă, spre cinstea sa, a continuat și continuă încă să publice cărți de doctrină legionară, în țări de pe toate meridianele lumii: Italia, Germania, Argentina, Statele Unite, Spania, Franța, Austria, și altele. Au apărut câteva sute de titluri, cele mai multe în limba română, dar și în engleză, germană, spaniolă, franceză și italiană; cărți cu un aspect grafic modest (până prin anii 70), și cărți de o remarcabilă ținută, chiar ireproșabilă (în ultimele două decenii). Voi enumera titluri de cărți apărute în străinătate; multe nu vor fi, poate, menționate, dar paleta celor ce vor fi trecute în revistă va fi edificatoare pentru strădaniile și sacrificiile materiale ale bunilor români care nu au lăsat să se stingă flacăra luminoasă a naționalismului sinonim cu ființa noastră.

Ideea de a scrie acest articol mi-a venit când am ajuns la sediu, din Germania, de la fam. senatorilor legionari Caramfil și Maria Spânachi, câteva colete conținând circa 300 de cărți, toate tipărite în diverse țări ale lumii, o adevărată comoară cu care biblioteca noastră se mândrește acum. (Ne-am propus ca o parte din aceste cărți să le donăm, la rândul nostru, pentru a fi citite de cei pe care îi interesează fenomenul legionar, la cele mai mari biblioteci din București și din țară, întrucât suntem siguri că aceste titluri lipsesc din rafturile lor.)

Cartea de căpetenie a doctrinei legionare, scrisă de Corneliu Zelea-

Codreanu, „Pentru Legionari”, după cele trei ediții din țară (1936 și 1937, la Sibiu și 1940, la București), a apărut în ediția a IV-a, în 1952, la Salzburg, apoi în 1968 la München și în următorii câțiva ani, tot în acest oraș, alte ediții, ultima în 1996, sub îngrijirea lui Ion Mării. Dar cartea a fost tradusă și în italiană „Guardia di Ferro - Per i Legionari”, apărută la Padova, în 1972, în franceză - la Grenoble, în 1972 și o altă ediție în 1988 în editura „Promethee”. În Germania cartea a fost tipărită sub titlul „An Meine Legionare”, la Berlin, trei ani consecutivi, începând cu 1939, firul reluându-se la München în 1970, 1972 și 1988. A apărut și în spaniolă „Para Los Legionarios” la Madrid în 1941, apoi la Barcelona în 1976 și 1983 (aceasta din urmă sub titlul *Guardia de Hierro*), ultima ediție putând să concureze la orice premii la o expoziție internațională de carte. Cea mai recentă apariție a cărții a ajuns la a III-a ediție în limba engleză, acest lucru petrecându-se în 2003, în Statele Unite, în editura „Liberty Bell Publications” din Carolina de Sud, demonstrându-se astfel că trezește încă interes și pentru cititorii din spațiul anglo-saxon. (Aceeși editură publicase în

1990 o a doua ediție, prima ediție apărând sub titlul: „For My Legionaries” în 1979, traducerea și prefața cărții datorându-se lui Dumitru Găzdaru.)

Și celelalte cărți ale Căpitanului: „Cărticica Șefului de Cuib”, „Circulări și manifeste”, „Însemnări de la Jilava” au apărut în câteva ediții: „Cărticica Șefului de Cuib” - în italiană: „Manual del Capo de Cuib”; în spaniolă: „Manual del Jefe”; în franceză: „Le Livret du Chef de Nid” (1978, în editura „Pământul Strămoșesc”, cu o prefață amplă, de 40 pag., semnată de Const. Papanace) și în engleză: „The Nestleader's Manual”; „Însemnări de la Jilava”: în limba italiană: „Diario del Carcere” - Palermo, 1942 și Padova - 1970 și 1982; în spaniolă: „Diario de la Jilava” - Barcelona, 1952 și „Diario de la carcel” - Buenos Aires, 1974; în franceză: „Jurnal de Prison” și în germană: „Aufzeichnungen im Kerker”, ajunsă la ediția IV, în colecția „Europa” din München, foarte elegantă ca aspect, cartonată cu suprapoperte, pe ea fiind chipul Căpitanului, desenat de pictorul Alexandru Basarab. (Prima ediție a apărut la Rostock în 1942 sub îngrijirea cuibului Grigore Pihu, a doua la Linz, în 1951, a treia la München, în 1968, iar a patra în 1996, tot în acest oraș.)

Cartea lui Ion Moța, „Cranii de Lemn” a apărut în câteva ediții în limba română, dar și în italiană (sub titlul „L' Uomo Nuovo”), în spaniolă „El Hombre Nuevo”, în germană („Das Testament Ion Motzas”).

Telegrafic, vom menționa cărțile personalităților legionare, apărute în limba română: Vasile Marin - „Crez de Generație” - München, 1974 (un facsimil al ediției din 1937 apărute la Tipografia Bucovina); Ion Banea -

„Opere Complete”; Alecu

Cantacuzino - „Opere Complete”; Gh. Istrate - „Frăția de Cruce”, Mihail Polihroniade - „Tineretul și politica externă”; Nicolae Totu - „Însemnări de pe front”, Bănică Dobre - „Crucificații”, Ion Dumitrescu-Borșa - „Cea mai mare jertfă legionară”, Ernest Bernea - „Tineretul și politica” și „Stil legionar”, Traian Herseni - „Mișcarea Legionară și țărănimea” și „Mișcarea Legionară și muncitorimea”, Ion Mănzatu - „Cum am compus cântecele legionare” (în italiană: „Como Lo Composto i Canti Legionari” - Parma, în 1982), „Frumoasa cu ochii verzi”. Selecția din lunga listă a titlurilor continuă cu Aron Cotruș - „Opere complete”, dr. N. C. Paulescu - „Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria”, Nae Ionescu - „Roză Vânturilor”, Nicolae Arnăutu - „Amintiri”, Mădărie Popinciuc - „Pentru sfânta Cruce, pentru Țară”, Ștefan Palaghita - „Garda de Fier spre reînvierea României”, Virgil Ionescu - „Memorii”, Victor P. Gărcineanu - „Din lumea legionară”, o culegere de *Cântece legionare, Procesul Căpitanului din 1938*, Corneliu Georgescu - „Pe drumul cu arhangheli”, Stelian Stănicel - „Privind spre cer”, Gh. Ciorogaru - „Nașterea și Armata” etc. Alți scriitori legionari tipăriți în străinătate de-a lungul a peste șase decenii: Vasile Posteuca - „Dezgroparea blestemului Lui Zamolxe”, „O pacoste sau un destin vitreg”, Radu Budișteanu - „În secolul luminilor stinse”, etc.

Corneliu Codreanu
AUFZEICHNUNGEN
IM KERKER

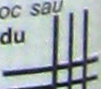
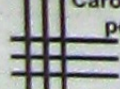
Martyrium
und Tod
des
heroischen
Schöpfers
und
Führers
der
Eisernen
Garde
Rumänien

Colecția „EUROPA” München

pag. 2

Multe cărți în limba română au apărut la Colecția „Biblioteca Verde” din Cetatea Eternă (Roma), printre care: „Mișcarea Legionară și Biserica” de Gh. Racoveanu, „Fenomenul Legionar” de Nae Ionescu, și nu mai puțin de 12 titluri care aparțin lui **Const. Papanace**, din care amintim doar: „Despre Căpitan, Nicadori și Decemviri”, „Martiri Legionari”, „Orientări politice în primul exil, 1939 - 1940”, „Orientări politice din al doilea exil, 1941 - 1944”, „Fără Căpitan”, și altele.

Ne oprim aici cu exemplificările, deși mai putem adăuga alte 100 de titluri apărute în limba română și în limbile străine cele mai răspândite.

Alți numeroși **autori străini** au scris despre **Mișcarea Legionară**. Ne vom limita doar la câteva nume: în italiană: Julius Evola - „La Tragedia Della Guardia di Ferro” și „Revolta Contra Il Mondo Moderno”, Claudio Mutti - „Mircea Eliade e la Guardia di Ferro” și „La Penne Dell Archangelo”, Luis David și Ion Mării - „Sulle Arme Del Capitano”; în spaniolă: Antonio Medrano - „Magia, Misterio del Liderazgo”, Francisco Veiga - „Historia della Guardia de Hierro”, Isidro Juan-Palacios - „La Metopolitica del Codreanu”; în franceză: Paul Guiraud - „Codreanu et la Garde de Fer”, Jerome et J. Tharand - „L' Envie de l' Archange”; în engleză: Nagy Talavera - „The Green Shirts and the Others”, Eugen Weber - „Romanian Right” (onestă și obiectivă), iar în germană: Armin Heinen - „Die Legion Erzengel Michael” (deosebit de amplă, documentată și profundă) ș.a.

ÎN ȚARĂ, după 1989, unii dintre puținii supraviețuitori ai elitei Căpitanului au reușit să-și facă simțită prezența prin interviuri acordate în diverse publicații, conferințe, publicarea unor valoroase mărturii despre Legiune, dintre care cităm doar câteva: Nae Tudorică - „Mărturisiri în duhul adevărului”, Tudor Cucu - „Din prigoane în prigoane”, „Totul Pentru Țară, Neam și Dumnezeu”, Șerban Milcoveanu - nu mai puțin de 15 cărți, dintre care amintim: „Corneliu

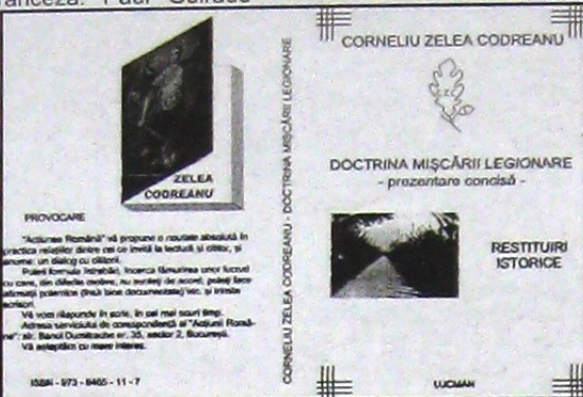

Zealea Codreanu altceva decât Horia Sima”, „Războiul dintre stat și națiune”, „Învierea”, „Testamente politice”, „Prof. Nae Ionescu” etc.,

Duiliu Sfințescu - „Din luptele tineretului român 1919-1939”, „Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară”, Ionel Zeana - „Golgota românească”, „Florilegiu”, ș.a., iar urmașii unor personalități legionare de prim rang au publicat, cu eforturi financiare deosebite, din puținul lor, cărți de mare valoare: Ion Dumitrescu-Borșa - „Cal troian întra muros”, Const. Papanace - „Stilul legionar de luptă”, „Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară”, „Mișcarea Legionară și macedo-românii”, „Evocări”, „Destinul unei generații” etc., Radu Gyr - „Sângele temniței, Balade”, „Stigmat”, „Poezii” etc.; Nicador Zelea Codreanu a editat un compendiu din întreaga operă a fondatorului Mișcării, sub titlul „Corneliu Zelea Codreanu - Doctrina Mișcării Legionare”.

În prezent se află în curs de editare cartea preotului instructor legionar Ilie Imbrescu, „Biserica și Mișcarea Legionară”.

Emilian Georgescu

Comunicat

Consiliul Senatului Legionar, întrunit în ședința ordinară din data de 13 mai 2005, a hotărât **convocarea Senatului Legionar ÎN PLEN**, pe data de **13 septembrie 2005**, pentru **discutarea unor probleme deosebit de importante** și a situației Mișcării Legionare.

Sunt invitați TOȚI SENATORII legionari din ROMÂNIA și din DIASPORA.

Adunarea va avea loc la ora 11, la sediu.

Vă rugăm a confirma de luare la cunoștință și de participare în scris (pe adresa camaradului Nicolae Badea) sau telefonic (la camaradul Nicolae Badea, tel.: 021 322 3832).

Av., instructor legionar Nelu Rusu, șeful Senatului Legionar

† IN MEMORIAM AUREL IONESCU †

Mare durere și grea lovitură. Dar inevitabilitate biologică.

Un telefon din Germania ne-a încunștinat că luni, **6 iunie 2005**, în plină sănătate, a trecut în veșnicie, prin stop cardiac, marele **comandant legionar și generosul nostru protector, camaradul senator legionar ing. AUREL IONESCU.**

Născut în 1912 în com. Slobozia-Moară din jud. Dâmbovița. Inginer absolvent al **Politehnicii din București**, secția **Chimie Industrială**.

Membreu activ în Mișcarea Legionară, curajoasă prezență și fecundă activitate în **Corpul Studențesc Legionar** sub conducerea eroilor-martiri ing. Victor Dragomirescu și av. Toma Simion. Idem curajoasă prezență și fecundă activitate în **Partidul Totul Pentru Țară** de sub conducerea ing. Gh. Clime, în **organizația județeană Dâmbovița** sub șefia lui I.-Victor Voien.

N-a avut funcție politică și demnitate de Stat pe parcursul celor 127 zile ale pseudo-guvernării legionare Horia Sima.

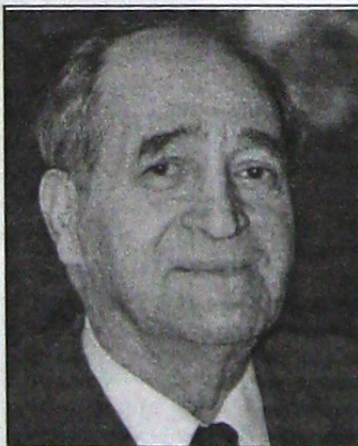
La redeclanșarea terorii de Stat în 1941 emigrează în **Germania**, unde lucrează în **laboratorul de chimie al uzinelor de avioane Heinkel**. Aici se dovedește creator în cercetarea științifică, reușind să obțină sinteze metalurgice rezistente la suprasolicitarea avioanelor de război.

În dec. 1942 are loc actul iresponsabil al lui Horia Sima de a încălca angajamentul față de autoritățile germane, cu intenția de a veni în România pentru valorificarea subversivă a nemulțumirii de după dezastrul militar de la Cotel Donului. Autoritățile germane arestează pe Horia Sima în Italia și, ca pedeapsă sau ca siguranță, internează întreaga emigrație legionară în **lagărul de la Buchenwald**, alături de comuniști și de alți adversari ai Germaniei național-socialiste. Eveniment anormal: cu explicație, dar fără justificare.

La **25 aug. 1944** lagărul de deținuți politici de la Buchenwald este bombardat de aviația anglo-americană. **Ing. Aurel Ionescu este grav rănit** la membrele inferioare și pentru toată viața rămâne cu o osteo-mielită multi-fistulizată și definitiv incurabilă.

Ing. Aurel Ionescu n-a participat la guvernul de la Viena prezidat de Horia Sima după 23 aug. 1944.

Deși cu mare dificultate în deplasare, **ing. Aurel Ionescu reîntră în viața publică și în activitatea politică a emigrației legionare din Occident**, alături de comandanții legionari: Ilie Gârbeață, Constantin Papanace, Vasile Iasinschi, Nicolae Șeitan, Victor Apostolescu, Mille Lefter, Nicolae

Arnăutu, Stelian Stănicel, Viorel Trifa, Laurian Țălnaru, Dumitru Popa, Nicolae Horodniceanu, Nae Smărăndescu, Virgil Mihăilescu, Virgil Ionescu etc.

În emigrație, timp de 45 ani, din 1945 până în 1989, ing. Aurel Ionescu a fost: **conștiință vie în istorie a națiunii române, centru de gândire pentru procesul de auto-clarificare interioară, reîntoarcere la izvoarele codreniste** și, cum nu se putea altfel, generosul frate care, moral și material, își ajută frații în necesitate. A beneficiat de salariu și de pensie de cercetător științific, întrucât germanii știu să aprecieze inteligența, străduința și creativitatea.

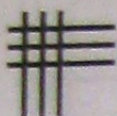
După decembrie 1989 ing. Aurel Ionescu devine înțeleptul îndrumător, **generosul protector financiar și chează de existență istorică a fronturilor legionare supraviețuind în interiorul României.**

Din Germania, de la IDSTEIN, ing. Aurel Ionescu îndrumă cu sfaturi, ajută cu bani și chiar stimulează și direcționează: arhiva istorică „Învierea”, publicația „Cuvântul Legionar” și alte centre de gândire și trăire în serviciul Patriei Române și în speranța, poate certitudinea unui naționalism în cadrul Statului de Drept. **Senator activ în Senatul Legionar (reînființat în țară după 1989 de comandantul legionar dr. Ionel Zeana și continuat, după trecerea acestuia în veșnicie, de instructorul legionar av. Nelu Rusu)**, membru al „Acțiunii Române” de sub conducerea lui Nicador Zelea Codreanu.

În istoria națională a României ing. Aurel Ionescu este, rămâne și continuă: personalitate de mare autoritate, far călăuzitor pe drumul cel just și sfântă tradiție că **Națiunea Română este Pasărea Phönix mereu renăscând din propria sa cenușă.**

Marșul legionar continuă, pentru că cei care au murit pășesc în rând cu cei care încă sunt în viață. În politica la rang de istorie nu există decât două soluții egale cu două destine: ori învingi, ori mori. Nu poate muri Mișcarea cu suflete care călăuzesc din cer și cu oase care susțin din pământ.

Șerban Milcoveanu

AUSTRIA este o țară pur turistică: munți și lacuri albastre, monumente celebre și strălucitoare opere de artă; este țara valsului și a Dunării, a muzicii, a stilului baroc, a optimismului omului de rând.

Caracterul aproape unic al poziției geografice - axa nord-sud a Europei (la jumătatea drumului dintre Norvegia și Spania), și totodată axa est-vest a continentului (la jumătatea distanței între Franța și Polonia), a determinat o notabilă dezvoltare culturală.

VIENA

Capitala țării este unul dintre cele mai frumoase orașe ale lumii. A intrat în istorie ca o poartă care a zădărnicit ocuparea întregului continent de către armata turcă aflată la apogeu, care a asediat, fără succes, orașul-cetate între 14 iulie și 12 sept. 1683, vizirul Kara Mustafa suferind pierderi mari în rândurile armatei sale. În tabăra asediatoare se afla și domnitorul Țării Românești, Șerban Cantacuzino, care a furnizat apărătorilor Vienei date despre pozițiile și înzestrarea militară a turcilor.

Români celebri la Viena în decursul timpului

În 1779 au fost la curtea din Viena, cu nădejdea că vor găsi o înțelegere, **moșii Horia** din Albac și **Cloșca** din Căpeniș.

În 1824 Viena a fost vizitată de **Dinicu Golescu** care a redactat interesante însemnări de călătorie: orașul cu parcurile sale frumoase, cu străzile înguste, cu mulțimea de palate l-au încântat pe boierul muntean.

Însemnări despre capitala imperiului austriac ne-au rămas și de la **Ion Codru Drăgușanu**, scriitorul ardelean de la poalele Făgărașului, participant la revoluția din 1848, în volumul „*Pelegriul transilvan*”.

În 1858 Viena a fost vizitată și de **Nicolae Filimon** care a descris-o în memoriile intitulate „*Excursiune în Germania meridională*”, în care își manifesta entuziasmul pentru piețele vieneze care erau „pavate cu granit de formă cuatrangulă, înconjurată de clădiri magnifice și luminate cu gaz!”

Tot la Viena, la fosta **Academie**, pe Favoritenstrasse, una dintre cele mai lungi străzi, a învățat **TITU MAIORESCU**, unde la bibliotecă se mai găsește încă teza sa de licență tipărită în 1861.

În 1869 îl aflăm aici, ca student, pe **MIHAIL EMINESCU**, unde au fost create unele dintre cele mai valoroase poezii ale sale: *Venere și Madonă*, *Epigonii*, *Înger și demon* și *Mortua est*.

În Viena a învățat și pictorul **Epaminonda Bucevski** din Cernăuți; pe străzile sale au pășit **Iacob Negruzzi**, **Veronica Micle**, **Ion Slavici** și talentatul student **CIPRIAN PORUMBESCU** unde a editat o „*Colecțiune de cântece sociale pentru studenții români*”.

În 1888, în vârstă de numai 7 ani, a fost înscris la **Conservatorul** din Viena, **GEORGE ENESCU**, despre care se vorbea ca despre un „*Mozart român*”.

În 1891 **Grigore Manolescu** și **Aristizza Romanescu** au primit aplauzele vienezilor, jucând în „*Hamlet*” și „*Romeo și Julieta*”.

La Viena s-au format și dirijorii **Ionel Perlea** și **George Georgescu**, nume de rezonanță în lume.

Puntea culturală Viena - România nu a fost obturată niciodată, aici desăvârșindu-și talentul în ultimele decenii mari cântăreți de operă ca **Mariana Nicolescu**, **Angela Gheorghiu** și mulți alții, pianiști, balerine și să nu omitem că directorul Operei (Staat-oper) este **Ion Halander**, timișorean de origine, directorul onorific al Festivalului internațional „*George Enescu*”.

M-am cam luat cu vorba amintind de românii care au fost oaspeții acestui superb oraș, așa că revin la prezentarea Vienei - nu însă înainte de a aminti și de **WOLFGANG AMADEUS MOZART** care la vârsta de 6 ani a fost dus la *Castelul Schänbrunn* pentru a-și manifesta talentul precoce, și de **LUDWIG von BEETHOVEN**, care a schimbat în Viena aproape 50 de locuințe (era un locatar incomod care cânta la pian zi și noapte). Beethoven a compus aici *Simfonia „Eroica”* (dedicată gen. Napoleon Bonaparte) și gigantica *Simfonie a IX-a* care se încheie cu admirabilul „*Imn al bucuriei*” (dirijată chiar de compozitor, în ciuda surzeniei sale pronunțate).

VIENA este un oraș civilizat, cu oameni de bun simț, de o curățenie desăvârșită, cu magazine primitive, cu multe cafenele, cu parcuri unde în anumite zile, către seară, se cântă valsurile Familiei **STRAUSS**, dar și cu clinici renumite în toată lumea, unde se efectuează cele mai dificile operații de cord.

Catedrala Sf. Ștefan este obiectivul cel mai important, o bijuterie gotică dăltuită în piatră, cu un turn semeț, înalt de 137 metri. Aici se află **mormântul lui Frederic al III-lea**, (+ 1493), o lucrare magnifică, realizată în marmură roșie și albă, cu subiecte biblice și zoomorfe, între care predomină pajurele. În interiorul Catedralei Sf. Ștefan (sau „*Steffi*”, cum îi spun, în mod familiar, vienezii), se află 18 pilaștri din piatră, decorați în stil gotic, care susțin impresionanta boltă, fiecare având 3 metri diametru.

HOFBURG - aceasta este denumirea care desemnează fostele **Palate Imperiale**, clădite în răstimp de șase secole. Unele sunt folosite astăzi pentru reședința și birourile președintelui republicii, ale cancelarului federal și ale ministrului de Externe, dar cea mai mare parte adăpostesc muzee și colecții.

Impunătoarea fațadă a **Hofburgului**, construită între 1890-1893, este încoronată cu o cupolă bogat aurită, înaltă de 54 metri. Aici se află și **Burkappelle**, construită în 1447, în care, în fiecare duminică dimineață corul și membrii **Filarmonicii** interpretează cele mai renumite piese ale muzicii religioase. În **Piața Eroilor** se înalță statuia ecvestră a prințului **Eugeniu de Savoia** care a zdrobit armatele otomane, Europa numindu-l „salvatorul creștinătății”.

Muzeul etnografic este remarcabil datorită obiectelor provenite din Mexic și din alte țări ale Americii Latine, printre care coroana cu pene și ornamentații din aur dăruită de regele aztec **Montezuma** lui Cortez.

Burgtheater, construit între 1876-1888, cu o sală de 1238 persoane, are tot plafonul acoperit de picturi. Și marea actriță **Agata Bărescu** a jucat aici, iar premiera piesei lui **Bernard Shaw**, „*Pigmalion*”, a avut loc tot aici.

Nu departe de **Teatru**, doar la câteva minute, se află o sală celebră de spectacole, **Staat-oper (Opera)**. Este un edificiu splendid, construit în stilul Renașterii franceze, între 1861-1869. Scara principală este monumentală, foaierea este împodobit cu scene din opere și cu busturi ale compozitorilor celebri. Interiorul sălii poate cuprinde peste 3000 de spectatori și este de-a dreptul strălucitor datorită imensului candelabru, a ornamentelor aurite și picturilor. *Opera* a fost incendiată în aprilie 1945 și a fost redeschisă abia în 1955. Să nu omit că aici a cântat și renumitul tenor **Traian Grozăvescu** în anii '30.

Rathaus (Primăria) are un turn înalt de 100 de metri (o mândrie a vienezilor), în vârful căruia se află un cavaler războinic, fiind unul dintre efigiile cele mai populare ale orașului (alături de turla **Catedralei Sf. Ștefan** și de marea roată din **Prater**).

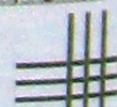
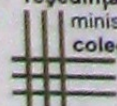
În Viena se află și **Școala spaniolă de călărie**. Entuziasmul publicului, întotdeauna numeros, este atras de mișcările grațioase ale cailor care execută piruete și dansează menuet, gavotă, cadril, polcă și ... vals lent, în acompaniamentul orchestrei.

Dar Viena are și multe biserici, care mai de care mai frumoasă și mai originală: **Biserica Minorităților**, unde se află un vast mozaic copie după „*Cina cea de taină*” de Leonardo da Vinci, executat din ordinul lui **NAPOLEON**

I când acesta își stabilise cartierul general în Viena; **Biserica Votivă (Votivkirche)**, având două splendide turnuri ajurate, de către 99 de metri înălțime fiecare, cu acoperiș cu țigle smălțuite împodobite cu minunate desene geometrice; **Biserica Sf. Carol (Karlskirche)**, construită ca urmare a îndeplinirii promisiunii împăratului Carol al VI-lea în timpul epidemiei de ciumă din 1713, are două coloane imitate în mod evident după **Columna lui Traian**; **Biserica Capucinilor**, unde sunt înmormântați 150 de membri ai familiei imperiale, 12 împărați și 15 împărătese; **Dominikanerkirche (Maria Rotunda Wien)** care mi-a plăcut cel mai mult, deși nu este recomandată în ghidul orașului (!), cu un interior halucinant prin estetica și bogăția picturilor rafinate, de un înalt nivel artistic. **(continuare în pag. 13)**

Emilian Ghika

centru al Bucureștiului, între "Perla" și "Televiziune".

Se petrec zilnic scene din acestea, dar rămân doar amintirea unor oameni umiliți de neputință!

Acum două-trei duminici, seara, la OTV, a fost o masă rotundă cu discuții despre "târgul locurilor de muncă pentru rromi". Am nimerit întâmplător postul TV și m-am uitat câteva minute: un domn gras, bine îmbrăcat, în mod evident rrom, spunea indignat că au venit acolo rromi care nu au fost angajați pe posturile oferite la târg. O doamnă - care bănuiesc că reprezenta pe organizatorii târgului - îi spune domnului indignat: "Doar nu vrei să spunei că la un târg al locurilor de muncă pentru rromi au fost discriminați rromii?"; domnul cel gras: "Nu, nu pot să spun, dar era vorba de posturi de om de serviciu sau femeie de serviciu și s-a condiționat angajarea de șapte clase primare. Eu nu sunt de acord că pentru asemenea posturi trebuie să ai atâtă școală!"; doamna: "Păi ce problemă este pentru copilul rrom să facă învățământul obligatoriu?" Domnul cel gras și indignat: "Păi cu ce să vină la școală, nu are și el un ghiozdan?" (sic!); "Dar ce posturi căutau rromii la târg?" întreabă doamna; "Păi, paznici, portari..." Fără comentarii. Poanta cu copilul rrom fără ghiozdan este subiectul unui alt clip neinspirat de la televiziune în care un bunic rrom meșteșugărește din cutia originală în care își ținea acordeonul un ghiozdan pentru nepot, ca să fie și el în rând cu ceilalți copii. Văzând acel clip mi-am amintit de copiii de rrom din sate de prin munții Transilvaniei - prezenți la același televizor - care, în fiecare zi, iarnă sau vară, pe zăpezi, prin păduri, se duc la școală cale de două-trei ore bune pe sens, pe jos. Generație după generație acești copii se duc la școală și sigur dintre ei vor ajunge oameni folositori societății. Pe aceștia cine îi mai plânge, cine încearcă să le rezolve problemele? Au ghiozdanul din clipul imbecil sau nu îl au?

În fapt, chestiunea este mult mai gravă și mai vastă decât o pot eu prezenta. Se pun trei mari probleme la care trebuie să răspundem:

1. Discriminarea mult trâmbițată există sau nu?
2. Populația rromă din România se află într-o situație-limită în comparație cu populația autohtonă?
3. Discriminarea pozitivă îi ajută pe rromi - sau dimpotrivă?

1. Să răspundem la prima întrebare: există în România discriminare a rromilor pe motive rasiale?

Dacă acceptăm teza existenței, să analizăm cine practică acest comportament:

Statul prin instituțiile sale de guvernare? **Categoric nu!** Biserica? **Nu!** Armata? **Nu.** În învățământ? **Nici vorbă**, dimpotrivă: oferă locuri rezervate în învățământ, unde se intră nu pe știința de carte, ci pe declarația de apartenență la etnie, precum în comunism pe baza unei autobiografii "beton". În sport? **Nici vorbă!** Din punct de vedere al angajatorului privat să zicem, el angajează orice meseriaș bun, orice om eficient și cinstit - ceea ce nu poate fi reproșat nimănui.

Se afirmă că există foarte mulți rromi care trăiesc de azi pe mâine, la limita supraviețuirii, fără locuințe, căutând prin coșurile de gunoi resturi alimentare sau cerșind; așa este! Dar: sculați-vă dimineața mai devreme și duceți-vă în centrul Bucureștiului și veți vedea destui români scotocind în coșurile de gunoi. Despre persoanele pe care destul de lesne îi poți numi domni și doamne, în vârstă, români, stau cu mâna întinsă, leculiți de rușine, cu spectrul foamei și disperării sau al indiferenței pe față!

Despre ce fel de discriminare rasială la adresa rromilor se poate vorbi într-o țară în care o persoană de origine rrom poate ocupa timp de trei legislaturi postul de președinte de republică, ducând țara în colapsul actual; ce argumente ni se pot aduce pe tema cu miniștri și prim miniștri, care conduc ani și ani România, de origine rromi? Nu vreau să sugerez că ne aflăm în actuala situație dezastruoasă din aceasta cauză, dar de aici și până la a victimiza această minoritate este un drum lung - sau **alte interese**. Care interese? **Acelea de a prezenta populația României ca o masă de rasisti, capabilă să comită chiar și un holocaust evreiesc în timpul celui de-al doilea război mondial!**

2. În ce măsură populația rromă este într-o situație mai disperată decât populația autohtonă?

Păi, care sunt argumentele aduse în favoarea acestei teorii? **Nici unul!**

O altă întrebare capitală: în acest proces de evoluție așa-numit "capitalism sălbatic", sunt rromii dezavantajați sau mai puțin pregătiți să facă față situației?

Nici vorbă! Dovadă este marea prosperitate la care au ajuns foarte mulți dintre ei, pe căi mai mult sau mai puțin legale, zecile de mii

de "castele" sau vile somptuoase, prezența lor activă în comerț și uneori în industrie, prezența lor în

aparatură de stat, începând de la vârful piramidei, cum am mai arătat; nu lipsesc în special din

televiziune, mai puțin în presă, și, în special, în muzica de gang.

Aș vrea să întreb pe un promotor al ideii de segregare rasială: **Unde se practică aceasta? Nicăieri!** Care este reversul? **Discriminarea pozitivă.** Este benefică pentru dezvoltarea acestei etnii? **Categoric nu!**

Sunteți înșelați, domnilor, de cei dispuși să înșele pe toată lumea.

Discriminarea pozitivă ar rezolva aparent problemele dvs. și, oricum, numai parțial.

Există soluții de îmbunătățire a situației rromilor din România?

Există, dar în nici un caz nu pe termen scurt.

1) Problema învățământului

Minți istețe, dar nu în slujba rromilor, au descoperit învățământul în limba maternă. O prostie! Problema rromilor nu este că își pierd identitatea națională; marea lor problemă este integrarea în societate. Ce au făcut mințile istețe de care vorbeam? Au satisfăcut amorul propriu al rromilor care se pot mândri acum cu școala în limba maternă. Dar cine profită de pe urma acestei măsuri? Nimeni - sau poate cei câțiva conducători ai etniei care pot declara că au făcut ceva; dar câți copii urmează aceste cursuri sau altele? Foarte puțini, majoritatea intrând în viață semianalfabeți.

Există soluție? Da, există! Să fie condiționată alocația de stat pentru copii de frecvența la școală a acestora, ca în țările arabe! În societatea de azi și în special în cea de mâine, nimeni nu va putea să trăiască din pomeni. Instruirea este din ce în ce mai indispensabilă.

2) Aplicarea fermă a legislației în vigoare

Sigur mă veți întreba ce vreau să sugerez: că rromii beneficiază de alt tratament decât ceilalți, mai îngăduitor? Răspuns afirmativ. Pot să vă dau multe exemple; o iau iarăși cu **televizorul**: un microbuz care venea de la Pitești cu călători conținea șase doamne de rrom în costum tradițional, și doi români, o doamnă și un pensionar. La un moment dat, doamnele de rrom, observând că bătrânul are bani la el (luase pensia, 1,5 milioane) au tăbărit pe el și i-au luat banii. Nu vă mirați; da, în microbuz! Șoferul a direcționat vehiculul către postul de poliție, probabil apropiat, a intrat în curtea poliției și doamnele de rrom au fost prinse. Li s-au făcut formele (nu știu de ce fel), dar, după declarația polițistului, au fost fiecare în parte amendate cu 15 milioane de lei. Doamnele au ieșit (bineînțeles, tot ce vă povestesc este filmat) dansând din șolduri și râzând și au plecat. Organul care le-a anchetat și amendat specifică singur suma și comentează râzând: "Mai vedem noi banii de la aștea la paștele cailor". După umilele mele cunoștințe juridice, avusese loc o tâlhărie în bandă organizată, care se pedepsește cu închisoarea până la 15 ani. De ce a fost privită toată chestiunea ca o glumă nereușită? Ce au înțeles doamnele respective despre Justiție, Poliție și aplicarea legilor? Care este mesajul pe care îl vor transmite familiilor lor și tuturor celor ce vor lua cunoștință de caz: că pot face orice în țara aceasta și că domniile lor se găsesc undeva deasupra legii care este bună pentru proști! **Cred mai marii rromilor că întâmplarea este menită să îmbunătățească mentalitatea conaționalilor sau prestigiul lor? Noi credem că nu! Cred domniile lor că va merge la nesfârșit cu alba-neagra?**

Ce s-ar fi întâmplat, de exemplu, dacă populația românească ar fi atacat cu ciomege și topoare jandarmii veniți să oprească furtul de curent electric dintr-o localitate rurală oarecare? Vă spun eu: erau mai mulți la pușcărie pe termene lungi; în cazul rromilor, au trebuit să vină câteva mașini de jandarmi de la trupele de intervenție să-și salveze camarazii de la linșaj, baricadați în postul de poliție. S-au luat măsuri exemplare pentru acest caz? Eu cred că nu, pentru că nu s-a spus niciodată și, dacă s-au luat măsuri și nu s-a spus, este același lucru pentru opinia publică, și ca un aviz amatorilor.

Vedem la televizor sate terorizate de rromii care fac ce vor, fură, bat săteni, sub ochii îngăduitori ai postului local de poliție care nu ia măsuri (din comoditate sau complicitate). Vedem păduri întregi tăiate de comunități de rromi plecați noaptea cu zeci de căruțe la furat. În Banat gospodarii se organizează în miliții pentru a-și păzi ogoarele cu porumb. Privim cu uimire cum autoritățile acceptă existența unei justiții paralele la nivelul unor comunități de rromi.

Cine sunt vinovați pentru toate acestea? Rromii? Nu! Toți cei ce închid ochii la aceste anomalii, cei responsabili cu păstratul ordinii și aplicarea legilor țării.

Astfel se ajunge la situații conflictuale grave, cu omoruri, incendieri, gonirea din localitate a rromilor atunci când le ajunge cuțitul la os românilor care, în astfel de ocazii, au fost aspru sancționați. Niciodată nu s-a putut constata că aceste incidente au fost declanșate de români.

Toată această atmosferă se datorează unor dușmani ai poporului român, care, pe de-o parte, vor să convingă Apusul de ce răi și ce criminali sunt românii, pe de altă parte, creând o stare de nemulțumire în jurul rromilor, să alimenteze conflictele și starea de nesiguranță. Nimic mai fals, totul este o manipulare dușmănoasă - care este însă și în defavoarea rromilor!

Care este poziția bietului român în această situație: se convinge din ce în ce mai mult că i s-a pus gând rău: pe el toate muncile, pe el toate dările și, când mai vede că statul român și promisa Europă îl arată tot pe rrom ca defavorizat, ca pe cel ce trebuie ajutat, îi vine tot mai des ideea că trebuie să își facă rost în altă parte, în altă țară.

Faptul că nimeni nu se gândește la supraviețuirea românului, mai ales cel din mediul rural, din regiunile mai puțin prospere ale țării, dezvăluie lipsa oricărui interes pentru echilibrul real, economic și social în România.

Astfel ajungem destul de lesne la convingerea că rromii au devenit fără voia lor un instrument în mâinile unor interese străine României, dar și intereselor proprii.

Toate populațiile conlocuitoare în România trebuie să înțeleagă, să fie convinse că viitorul lor într-o Românie prosperă, creștină și rațională, este alături de români ca populație majoritară, popor plin de înțelegere și delicatețe față de cei de alt neam; repet, alături de români, și nu împotriva lor!

Rromii nu trebuie să uite că nu românii i-au adus ca robi pe pământurile acestora precum americanii pe negri, pentru care motiv au un sentiment de vinovăție. Singura soluție de conviețuire este eliminarea adversităților pe de-o parte, dar și contribuirea proporțională la propășirea statului român.

Zi de zi deznădejdea crește în sufletele românilor văzând cum ai noștri conducători își cam pierd menirea.

Un conducător
și luptător ortodox...

Când oamenii ce ar trebui să conducă se îndepărtează de linia destinului unui neam, când calcă pe alături pentru a-și satisface dorințele meschine, când nu mai au loc în acțiunile lor de binecuvântarea Celui de Sus, privirea amărăților de români ar trebui să fugă mai aprig și mai cu sete către Biserică. Întotdeauna credința în Dumnezeu a ajutat Neamul acesta.

Cred că
Dumnezeu
încă ne
iubește
(existăm
încă!), dar ne
pune la grea
încercare
pentru
indiferența,

comoditatea, lașitățile și trădările noastre din ultimul timp.

Așadar, când conducătorii statului se îndepărtează de la linia naturală, conducătorii spirituali, preoții Bisericii Ortodoxe Române ar trebui să preia frâiele destinului acestui Neam.

Situația de acum este însă cam tulbură. Patriarhul nostru, adică supremul nostru conducător spiritual, duce o politică, aș putea spune, antiromânească. Și-a uitat menirea de luptător spiritual al nației românești, propovăduiește iubirea pentru celelalte popoare mai mult decât pentru cel român, duce o politică de împăcare cu diverse secte intitulate creștine, abandonând caracteristicile ortodoxe și împrumutând caracteristicile altor credințe derivate din creștinism. Modul de abordare al religiei în școli lasă și el mult de dorit: e pus acolo un

profesor (atunci când ora nu este înlocuită cu una de matematici), care în loc să sâdească iubirea de Dumnezeu și țară, povestește despre istoria religiilor și notează elevii după referate de pe Internet. (Și ne mai întrebăm de ce la biserică vin cu preponderență oameni care nu au vreo legătură traică și reală cu aceasta!)

Prin urmare, un fel de început al pierderii credinței.

Aceste lucruri le-am crezut până acum ca fiind normale: Biserica trebuia să însemne pentru toți iubire. Dar ce fel de iubire?

Îmi era neclar ce s-a întâmplat cu miile de preoți din Mișcarea Legionară. Ar fi trebuit, judecând după situația actuală, să propage iubirea față de cei ce ne jupuiau de vii! M-am înșelat însă. Acea zisă normalitate e o prostie. Preoții și toți slujitorii Bisericii, pe lângă rolul fundamental de a asigura legătura oamenilor cu Dumnezeu, de a se ruga pentru izbăvirea noastră, a tuturor românilor, au rolul de a conduce poporul pe drumul său, de a îndemna la iubirea față de neam și la apărarea intereselor credinței noastre strămoșești, creștin-ortodoxe.

Această convingere am căpătat-o la AIUD, în excursia organizată de cuibul nostru, al "Vestitorilor", când am pornit spre a cunoaște locurile unde mii de legionari și de alți români au pierit sau au pătimit pentru că au crezut în Neamul lor, pentru că s-au purtat creștinește, pentru că au urât din toată inima pe diavol, pentru că au urât comunismul.

Ne-a fost dat să înțelegem că nu suntem singuri pe drumul nostru, că Dumnezeu ne iubește și că de aceea ne trece prin grele încercări, pentru a fi mai tari și mai siguri în lupta noastră. Am aflat, așadar, că unii preoți încă mai păstrează tradiția Bisericii noastre, că luptă spiritual pentru redeşptarea conștiinței naționale și se roagă pentru toți luptătorii ortodocși români. Ei au ales calea cea adevărată; ne-au redat speranța că nu luptăm în zadar. Știm că acum se roagă cineva pentru reușita noastră și-a întregului Neam Românesc, și mai ales știm că acolo, sus, Cineva ne iubește!

Prea multe vorbe ar fi de prisos și, oricum, oratoria legionarului este oratoria faptei: luptăm în continuare, pe drumul Neamului Românesc.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Stefan Buxescu, student, 19 ani

GÂNDINDU-MĂ LA TINE, NAȚIUNE

Sunt un om, o fărâmbă de carne,
Cocoșat pe picioare, cum stau,
Ca pe două turle de lut,
Gândindu-mă la tine, la ce ești tu,
Națiune, sfâșiată-n tristețile pruncilor tăi.

**Scoală-te și uită de vraja-ți țesută
Prin crude pletiri, prin sudoarea-ți de sânge!**
Cântatu-ți-au crengile în șoapte divine
Pierdute și ele prin șesuri și lunci;
El fu botezul ce te atinse
Nu cu o apă, ci cu pumn de țărână,
Ca să nu uiți vreodată cum te cheamă.

Avut-ai și pictori cândva
Ce datu-ți-au nu numai un chip
Răsucit din țărână:
Și-un destin.

Tu ești și ai fost, și-ar trebui să fii, poate,
Dulce pedeapsă rapsozilor tăi,
Bici peste chipuri spălate-n gânduri,
Dar și cloșcă adormiților tăi fii
Rătăciți undeva, prin visuri sublime.

Așa ești și tu, dulce și-amară,
Ce acoperi c-o tristețe de-abia licărită
Gânduri și oameni,
Dorințe și fapte.

Iar eu, ce sunt doar un om
Și-o fărâmbă de ceață,
Mă tot întreb c-o nostalgie amară:
De ce nu vii să mă săruți odată?

Ce Stalingrad al conștiinței te pleacă?
Ce vâl al memoriei te face, să uiți?
Totuși, iubito, în ciuda ce rămas-a din tine,
Eu cu răbdare aștept să te scol!

Ce îngropăciune ai în false istorii rostite de hule
Împotriva ta și a noastră, a bieților fii?
Ce iute venit-au să ne-mproaște
Cu veșminte de moarte scurse în gropi

Ca tăvălugul apelor spulber!
Voit-au să vină și să ne îndese,
Nu-ntr-o țărână sfințită de cruci,
Ci-n crude păcate ce s-au pretins virtuți!

Și aminte adu-ți,
Că-n ciuda a ceea ce fost-ai vreodată,
Rece și insensibilă cum ești câteodată,
Dumuri poate umilit-ai cândva,
Istorie și vremi poate ai scuipat fără să știi,
Visând poate la pierduta-ți mândrie.
Dar iertare nu ți-ai cerut niciodată,
Nici de la crucile spălate-n sânge,
Nici de la mucenicii tăi blânzi

Ce într-o clipă frământată-n voința tăcerii
Sfârșit-au striviți sub ignoranța-ți candidă.
Și acum, ce-ți mai rămâne a face nu știi?
Botezată cu-n nume sperat-ai să fii?
Cu-un nume tălmăcit, vroiu să sune
A moară dogită? Vrut-ai să sfârși
Fire de praf în locul spicelor mândre?
Sau poftit-ai cumva să te rogi neîncetat?

Chematu-te-am eu,
Eu, murendul ce voit-am a-ți spune
Cât de puțin ți-a rămas, încovoiată făptură,
Să te mai poți scula vreodată!
Din neantica-ți reverie!
Dacă nu pentru a-ți priveghea
Rănilor tale transformate-n morminte,

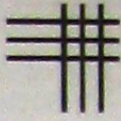
Măcar pentru o înviere cândva!
Să te scol și să te scuturi
Din răzvrătită-ți cenușă!
Dar oare mormintele mucenicilor tăi răstigniți
Mai avea-vor ele răbdare s-aștepte?

Alexandru Rășpoș, Ploiești

CÂNTECELE LEGIONARE DE PE DISCUL LANSAT DE NOI CU OCAZIA SĂRBĂTORIRII ZILEI LEGIUNII:

Imnul Legiunii (primul, cel vechi, 1927-1934, intitulat și "Sculăți, Români"); Imnul Legiunii (Imnul tinereții legionare - din 1935 și până azi); Marșul Taberelor de muncă; Ardealul tânăr legionar; Marșul legionarilor Olteni; Marșul legionarilor Vrancei; Marșul legionarilor Tecuceni; Cu fruntea sus; Marșul Muncitorilor legionari; Înaintea; Cântecul Nicadorilor; Imnul legionarilor din Echipa morții; Imnul eroilor Moța și Marin; Cântecul legionarilor căzuți; Imnul Biruinței; Peste mormântul tău sfânt; Cu noi este Dumnezeu.

NOTĂ: Până în momentul de față nu exista, nicăieri, nici o înregistrare AUDIO a celebrelor cântece legionare, în afara a doar 6 piese (a căror înregistrare însă era din 1940, neclară și incompletă).

VEDERE DE PE "CENTURA POLITICII" - DIVERSE

"Mare" "eveniment național": s-au întors ziaristii!

Dramă sau cacealma, din această întâmplare ar trebui ca lupii cei tineri să învețe câte ceva. Când pleci într-o zonă de conflict, cu bani oferiți de un dubios, este aberant să te mai lamentezi și să ceri ajutorul statului român. Asumă-ți riscul! Trebuie să respecti adevărul pe care-l vezi, atât cât pricepi.

Lucas: "Darth Vader este... Bush"

George Lucas și-a relansat saga intergalactică. El a participat în afara concursului la cea de-a 58-a ediție a Festivalului cinematografic de la Cannes. Acest episod este mai sumbru, mai violent, decât episoadele realizate în 1977 și în 1983.

Tânărul Anakin Skywalker abandonează Ordinul Cavalerilor Jedi pentru a intra în armura terifiantă a lui Darth Vader, mâna dreaptă a Împăratului și încarnarea perfectă a Răului.

George Lucas pune întrebări simple, dar grave: Cum se transformă o democrație într-o dictatură? Cum se schimbă un om bun într-o bestie?

Corolarul poveștii este un duel cu săbii de laser în Infern, sub un fluviu de lavă incandescentă. O nebunie pentru posedații efectelor speciale.

"Istoria **"Războiului Stelelor"** este inspirată de tragedia din Vietnam", a spus George Lucas la o conferință organizată la Cannes. S-a ghidat după istoria căderii lui Cesar, a lui Napoleon și a lui Hitler. "Dar paralela între ceea ce am făcut noi în Vietnam și ceea ce facem în Irak este incredibilă", a spus cineastul. Regizorul a făcut o precizare șocantă: "Darth Vader este Bush".

Anakin Skywalker trece de partea răului și vrea să creeze un imperiu care să garanteze justiția și securitatea în lume. Și rostește celebra replică: "Cine nu este cu mine, este contra mea!" Viitorul Darth Vader vorbește exact ca președintele George Bush-junior înainte de invadarea Irakului.

Lucas consideră că democrația din Statele Unite se află în pericol.

in dictatură. Este suficient ca liderii să se folosească de frica indusă și să aștepte o ocazie... Iar ocaziile nu lipsesc..."

Este o lecție de civism autentic, pe care marele artist ne-o oferă, mai ales că a traversat o epocă dramatică: "Am crescut în anii '60, pe timpul războiului din Vietnam, purtat de Nixon", povestește Lucas. "Este dezolant să văd că și astăzi se repetă aceleași erori. O generație stupidă, care nu pricepe nimic. Sincer spus, eu nu văd nici o diferență între războiul din Vietnam și războiul din Irak. Mă pasionează istoria și mă intrigă de ce oamenii abandonează atât de ușor democrația, libertățile lor. De ce Napoleon a devenit împărat după revoluția franceză? Astăzi, americanii nu realizează că au devenit din ce în ce mai puțin liberi".

George Lucas este un om care gândește liber. Ascultându-i aceste gânduri, putem pricepe mai ușor parabola "Războiului Stelelor".

O galaxie complexă și prosperă, populată de creaturi umane sau droide, de wookies, de jawa sau ewoks, cu planetele lor: Taooina, Naboo, Coruscant, între care zboară nave spațiale misterioase, cu ființe morale și amurale.

Doi ani a muncit Lucas numai la scenariu. Este un veritabil inventator de efecte speciale. Pentru întreaga sa operă cinematografică, Lucas a primit trofeul Festivalului de la Cannes.

"Demult, demult, într-o galaxie îndepărtată..." Așa începea filmul "Războiul Stelelor" cu 28 de ani în urmă. Pe 15 mai, a fost lansat la Cannes al treilea episod și ultimul din "Războiul Stelelor" - "Răzbunarea lui Sith". Sute de admiratori și ziaristi au venit să-l vadă la Grand Theatre Lumiere de la Cannes, dar și la lansarea de la Londra. Toți vor să vadă cum se transformă Anakin Skywalker în Darth Vader. Filmul este extrem de violent pentru copii, ceea ce ar putea fi un obstacol în calea unui succes zdrobitor. "Războiul Stelelor" a obținut peste 12 miliarde de dolari din vânzarea biletelor.

Francezii și Olandezii s-au supărat pe Europa

Pe 29 mai, francezii au fost invitați la urne pentru a se pronunța cu privire la Constituția Uniunii Europene. Rata participării a depășit 70% din cei 42 de milioane de francezi cu drept de vot. Aproape 55% din participanții la vot au respins Constituția Europeană. Majoritatea erau tineri.

Pe 28 februarie, Parlamentul francez modificase Constituția Franței pentru a se conforma Constituției Europene. Naionaliștii francezi au considerat drept un afront această modificare a legii lor fundamentale.

Euro-optimiști au fost doar francezii din Martinica, Guadelupa, Guyana, Polinezia și Reunion. Referendumul francez a costat 130 de milioane de euro. Fiecare alegător a primit un exemplar din Constituția Europeană în momentul în care intra în sala de vot.

Evenimentul a tulburat grav viața politică din Franța. Premierul francez Jean-Pierre Raffarin și-a dat demisia. Președintele Jacques Chirac a acceptat plecarea prietenului Raffarin și l-a numit în funcția de șef al Guvernului pe Dominique de Villepin, care a deținut, pe rând, portofoliile de ministru al Afacerilor Externe și de ministru de Interne. Pe când era șeful

diplomației franceze, Dominique de Villepin a contestat politica Washingtonului, care se pregătea să invadeze Irakul. A absolvit cursurile Academiei de administrație de la Paris și este un devotat al lui Chirac.

Cel care a suferit din cauza deciziei lui Chirac este Nicolas Sarkozy, principalul favorit la funcția de premier. Papa Chirac a ezitat și l-a sancționat pe mai puțin devotatul Sarkozy. Mulți francezi consideră că numai Sarkozy ar fi reușit să provoace un electroșoc în societatea lor. Președintele Chirac nu a vrut să fie umilit de Sarkozy la sfârșit de mandat fiindcă Sarkozy nutrește ambiții prezidențiale. Sarkozy l-ar fi abandonat pe Chirac pentru a candida la președinție, iar Chirac voia un premier până la capătul mandatului prezidențial. Nicolas Sarkozy va fi ministru de Interne, va fi primul adjunct al lui Villepin și rămâne la conducerea Uniunii Mișcării pentru Popor, principalul partid aflat la guvernare. Prin urmare, francezii vor avea un guvern exploziv.

Chiar și socialiștii lui Francois Holland și ai lui Laurent Fabius au ieșit ciufuliți după acest referendum fiindcă unii din ei au votat contra Constituției Europene. Singurul care s-a bucurat și care a cerut demisia lui Jacques Chirac a fost același Jean-Marie Le Pen, președintele Frontului Național. El este convins că francezii au urmat sugestiile lui.

Cauzele eșecului au fost însă diverse: francezii au dat un vot contra guvernului Raffarin, acceptarea negocierilor de aderare cu Turcia amplifică groaza față de Estul sălbatic, **Franța a devenit prea permisivă** pentru lumea musulmană, șomajul este în creștere, vin românii care acceptă să lucreze prea

ieftin, teama că ajutoarele sociale vor scădea după extinderea Uniunii Europene, **teamă că Franța își pierde suveranitatea, că spiritualitatea franceză va fi nivelată de către birocrăția comunitară**, textul Constituției Europene este prea stufos.

În politica mare, există uneori un fel de ironie involuntară. Donald Rumsfeld critica Franța și Germania, care ar fi "vechea Europă" obosită, comparativ cu statele din estul continentului.

Chirac ne-a alțoit urât de tot când Ion Iliescu a decis să meargă alături de americani contra lui Saddam Hussein: "România a pierdut o bună ocazie de a tăcea", a avertizat Chirac atunci. Mai târziu, Villepin avea să spună că Traian Băsescu nu are vocație europeană. Votul francezilor este însă o tîlă dată chiar spiritului european și arată că politicienii trebuie să evite etichetele prea tranșante.

Votul francezilor a avut un efect năucitor asupra Olandei. 62,8% din olandezii cu drept de vot au participat la referendumul din 2 iunie, deci un număr semnificativ. 61,6% din cei care au venit la urne au votat contra Constituției Europene. Doar 38,4% din participanții la vot au aprobat legea fundamentală a Uniunii Europene. Olandezii nu acceptă extinderea din cauza musulmanilor și a săracilor din țările ex-socialiste. Dacă votul din Franța este imperativ, votul olandezilor are doar valoare consultativă. Premierul Jan Peter Balkenende s-a arătat "foarte decepționat" din cauza rezultatelor.

Motorul Europei s-a gripat. Eșecul din Franța și din Olanda nu anulează însă proiectul de construcție europeană. Sigur, cocoșul galic a dat semn de trezire sau de rătăcire - depinde din ce perspectivă privim lucrurile. Evenimentul poate avea un efect catastrofal asupra stării de spirit din Luxemburg, din Marea Britanie, din Danemarca sau din Suedia, dar Uniunea Europeană nu se oprește aici. Un lucru este însă cert: construcția europeană este o inițiativă a marelui capital, care a convins doar elita politică. **Există însă un grav dezacord între gâdnitorii de la Bruxelles și popoarele europene.** Pentru ca inițiativa europeană să nu eșueze lamentabil, politicienii trebuie să țină seama de starea de spirit a populației.

Olli Rehn, comisarul european pentru extindere, ne asigură că procesul de largire va continua. "Zvonurile despre moartea politicii de extindere sunt cu siguranță exagerate. Eu unul încă nu am intrat în șomaj și nici nu am închis prăvălia", a spus Olli Rehn.

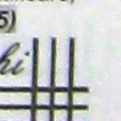
Joschka Fischer, șeful diplomației germane, crede că neoliberalismul și globalizarea i-au speriat pe francezi, dar cauzele trebuie analizate atent.

Jose Manuel Durao Barroso (joze manuel durau barosu), președintele Comisiei Europene, Joseph Borrell, președintele Parlamentului European, și Jean-Claude Juncker, premierul Luxemburgului, țară ce deține președinția prin rotație a Uniunii Europene, au dat un comunicat prin care arată că respectă decizia francezilor și a olandezilor. "Europa există însă în continuare și instituțiile sale vor continua să funcționeze pe deplin", se spune în comunicatul celor trei.

Toți politicienii europeni importanți recunosc că rezultatele au fost deprimante, dar foarte clare. Toți au cerut ca procesul de ratificare a Constituției europene să meargă până la capăt. Există și voci care spun că nu mai este nimic de făcut.

În realitate, Constituția Uniunii Europene va fi anulată numai dacă minim șase țări votează contra. În articolul IV-442 din Constituția Uniunii Europene, se spune: "În cazul în care, la expirarea unui termen de doi ani de la semnarea Tratatului, patru cincimi din statele membre au ratificat Tratatul menționat, iar unul sau mai multe state membre au întâmpinat dificultăți în ratificare, chestiunea este deferită Consiliului European". (continuare în pag. 15)

Viorel Patrichi

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. IX AL SERIALULUI

Rezultatele scurtei conduceri a lui Sima au fost dezastruoase pentru Mișcare.

Întrebarea este cum a ajuns tocmai Sima, un laș și incapabil dovedit, să conducă legendara Mișcare?

Sima nu avea nici o șansă de a fi șef al Legiunii atâta timp cât erau în viață alți legionari, mult mai merituosi: Fondatorul acesteia (Căpitanul) și elita.

De aceea, mânat de ambiția lui nemăsurată de a fi la putere și de a conduce cu orice preț (a se vedea cap. anterioare), a manevrat din umbră pentru decapitarea Mișcării, folosindu-se de conjunctură (internarea în lagăr a Căpitanului și a personalităților proeminente ale Legiunii, în 1938).

A organizat echipe teroriste, în ciuda ordinelor de liniște lansate insistent de Căpitan, oferind astfel pretextul necesar pentru autorități ca să treacă la asasinarea în masă a conducerii legionare sub motivația că se eradică terorismul.

Pentru că nu se putea ridica prin mijloace proprii, Sima a colaborat cu asasinii Căpitanului: întâi din umbră (în perioada 1938 – 1939), apoi pe față (în 1940), și, până să se dezmeticească legionarii, a ajuns vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

Dar impostorii nu-și pot menține poziția obținută: în câteva luni doar Sima și-a demonstrat atât incapacitatea spirituală de șef al Mișcării, cât și cea politică.

Notă: Pentru o înțelegere mai bună a relațiilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoțite de subtitluri și sublinieri în text.

HORIA SIMA – "Sfârșitul unei domnii sângeroase" (Ed. "Gordian", Timișoara, 1998)

- citate și comentarii -

DRUMUL SPRE ȘEFIA LEGIUNII

în MIȘCARE.

I. PRIMII PAȘI SPRE ȘEFIE: ELIMINAREA ELITEI

a) Atentatele din nov. 1938 și asasinarea Căpitanului

Acest subiect a fost prezentat în primul capitol al serialului (oct. 2004), de aceea vom face doar un rezumat:

În apr. 1938, după instaurarea dictaturii carliste, Căpitanul și o mare parte a fruntașilor Legiunii au fost închiși. S-a constituit un Comandament provizoriu (numit Comandamentul "de prigoană") din puținii comandanți legionari rămași liberi. Sima a venit în București, oferindu-se să îndeplinească rolul de om de legătură în teren între Comandament și legionarii nearestați, sub pretextul că nu era cunoscut de poliție și se putea deplasa nestingherit, spre deosebire de ceilalți membri ai Comandamentului care, fiind cunoscuți, trebuiau să stea ascunși. Cu această ocazie Sima a transmis în teren propriile ordine - de atentate și dezordini în țară - contrare ordinelor Căpitanului și ale Comandamentului.

Aceste atentate - care au avut loc în nov. 1938 - au servit autorităților ca pretext pentru asasinarea Căpitanului, chiar în aceeași lună.

b) Alt atentat (21 sept. 1939) și masacrarea elitei legionare

Miti Dumitrescu, un tânăr de doar 20 de ani, venise din țară în Germania (unde se afla în acea perioadă refugiat Comandamentul legionar provizoriu), pentru a cere aprobarea să-l împuște pe cel care coordonase asasinarea Căpitanului, Armand Călinescu.

Memoriile singurilor supraviețuitori ai Comandamentului, Dumitrescu-Borșa și Const. Papanace ("Cal troian intra muros" și "Cazul H. Sima și Mișcarea Legionară") atestă faptul că acest Comandament interzisese categoric atentatul lui Miti Dumitrescu, deoarece, dacă era împușcat doar Armand Călinescu (care era un simplu executant al ordinelor lui Carol al II-lea), se oferea autorităților pretextul de a lichida, ca represalii, conducerea legionară care se afla în lagăr, la dispoziția autorităților. Atentatul trebuia să aibă loc numai dacă putea fi împușcat în același timp cu Armand Călinescu și regele asasin, cel care ordona prigoana antilegionară.

Sima pretinde că acest comandament și-ar fi dat aprobarea pentru atentatul asupra lui Armand Călinescu, și că el doar ar fi transmis lui Miti ordinul primit de la Comandament. Declarația lui este în totală contradicție cu mărturiile a două personalități legionare de prim rang.

Preotul Dumitrescu-Borșa (comandant al Bunei Vestiri, unul dintre colaboratorii apropiați ai Căpitanului, secretar al Mișcării, inspector al taberelor legionare, luptător pe front împotriva bolșevismului) și Const. Papanace (comandant legionar, unul dintre colaboratorii foarte apreciați de către Căpitan, elogiati în cartea "Pentru legionari": "admirabilă judecată", "curățenie și sinceritate ireproșabilă", "de o mare dragoste și vitejie" - pg. 346, ed. Scara) au mult mai multă credibilitate decât Sima, de ale cărui minciuni prostești ne-am convins deja până acum (a se vedea cap. anterioare ale serialului).

Să urmărim însă și desfășurarea evenimentelor: Deși Miti Dumitrescu intrase în țară pe data de 5 iunie 1939; l-a împușcat pe Armand Călinescu abia peste trei luni (21 sept.). Pe 15 aug. venise clandestin Sima în țară, sub pretextul organizării Mișcării - deși legionarii nu mai puteau activa, fiind urmăriți și "vânați", iar conducerea era prizonieră în lagăr! Deci singura explicație logică este că Sima venise în România pentru a-l convinge pe Miti Dumitrescu să nu asculte ordinul Comandamentului și să-l împuște doar pe Armand Călinescu.

Rezultatul s-a văzut, extrem de clar: a fost împușcat doar primul ministru, Călinescu, și acest nou atentat a servit ca pretext pentru masacrarea întregii elite a Căpitanului din lagăr, și, în plus, a câte trei notabilități legionare din fiecare județ al țării.

Quod erat demonstrandum: Dumitrescu-Borșa și Papanace spun adevărul, iar Sima minte (de altfel, nu este singura dată când fuge de răspundere: după cum am văzut, așa a procedat mereu).

PROLOG - CALUL TROIAN

În apr. 1938 legionarii erau arestați de oriunde se aflau și duși pe loc în lagăre. Sima, comandant legionar și fost șef al regiunii Banat, ne povestește însă că el a fost "arestat" la domiciliu (!)

"Eram arestat de trei zile, cu agentul în casă. Un jandarm păzea la poartă, interzicând să pătrundă cineva. Era înainte de Paști, când cu marile arestări din Aprilie 1938." (pg. 87)

N. RED.: Scenariul "evadării" lui Sima este pur și simplu incredibil:

- a venit însuși șeful Siguranței locale să-l anunțe pe Sima să-și pregătească bagajul pentru detenție - ca și cum arestatul ar fi mers în vilegiatură! ("Pe la orele două, vine comisarul Firică, șeful Siguranței locale, și mă anunță că voi pleca cu trenul de după masă la București și să-mi fac bagajul, luându-mi toate cele trebuincioase.") - pg. 87)

- agentul care îl păzea pe Sima a plecat să-și pregătească și el bagajul ca să-l poată duce pe arestat în București - ca și cum l-ar fi dus în Patagonia! ("Cu el a plecat și agentul, pentru a-și lua și el anumite lucruri, fiind destinat să mă însoțească.") - pg. 87)

- deși casa avea două ieșiri, a rămas de pază doar jandarmul, iar ceea ce era perfect previzibil pentru oricine s-a și întâmplat: Sima a fugit prin cea de-a doua ieșire. ("În momentul următor, mi-am luat mantaua pe mine și o bască pe cap, și am ieșit prin bucătărie în grădina din spate.") - pg. 87)

- pe ulița Sima a dat, efectiv, nas în nas cu căpitanul de jandarmi Popescu; acesta însă, cică ... nu l-ar fi văzut! (Să fi orbit jandarmul subit?)

"La o cotitură văd pe căpitanul de jandarmi Popescu. Nu-l mai pot evita. Am grăbit pasul și l-am încrucișat în dreptul unui copac mare, după ce mi-am infundat bine basca pe urechi. Nu mă văzuse." (pg. 88)

- deși fugise de sub pază, deși era "urmărit" - într-un mic orașel de provincie, unde nici o persoană căutată de jandarmi și de agenți, în același timp, nu se poate ascunde - Sima a stat în continuare în localitate, nestingherit. ("Am intrat la Episcopie, am vorbit cu părintele Voștinaru, l-am spus că sunt urmărit și m-a găzduit două nopți până ce am putut pleca din Lugoj spre Timișoara și de aici spre București.") - pg. 88)

N. RED.: O poveste similară, a altei "salvări" "miraculoase" a lui Sima, am prezentat-o în primul capitol al serialului - oct. 2004.

De altfel, Sima a avut parte de nenumărate "salvări" "miraculoase":

"De nenumărate ori s-a închis cercul prigonitorilor în jurul meu până aproape a mă atinge cu mâna și tot de atâtea ori o putere nevăzută mă scotea din primejdie, adeseori fără să știu. E aici mai mult decât o întâmplare." (pg. 10)

N. RED.: Într-adevăr, este evident că "miracolele" - repetate mereu - erau "mai mult decât o întâmplare"!

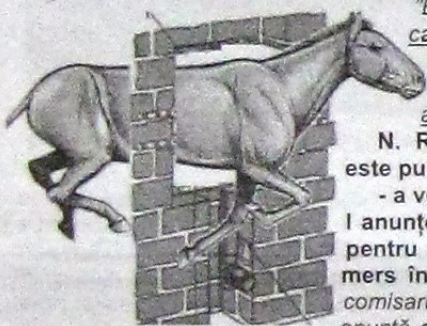
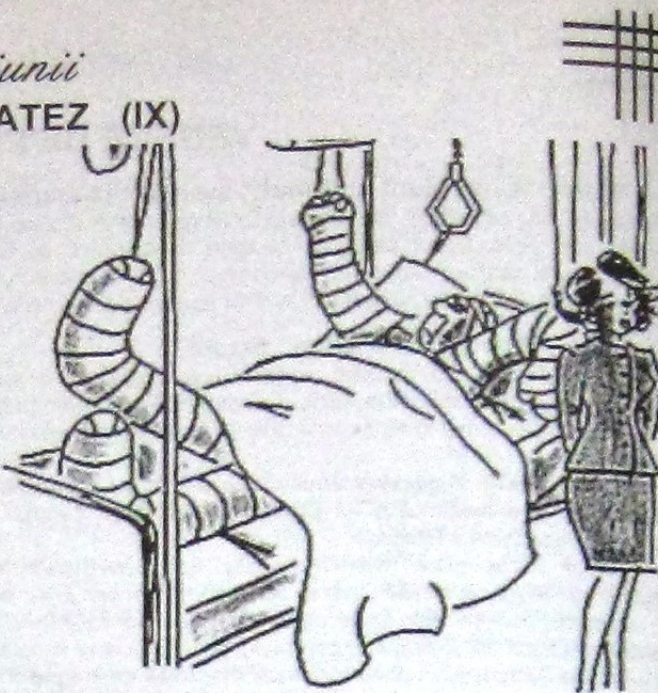
Numele lui SIMA a fost găsit pe lista AGENȚILOR Serviciului Secret, în 1941, de aceea ține morțiș să-și acopere trădarea. O face însă într-un mod pueril care nu lasă loc nici unui dubiu:

- pretinde a fi fost "transferat" la Serviciul Secret pentru că... regele Carol al II-lea ar fi putut avea nevoie de el, în orice clipă! (?) (Halal motiv!)

"Cine știe dacă nu are nevoie mâine Regele de mine?"; "Așa se face că am figurat ca militar transferat la Serviciul Secret (...)" (pg. 198)

- pretinde a fi crezut că Nicki Ștefănescu, directorul Siguranței, ar fi fost aceeași persoană cu Moruzov, șeful Serviciului Secret al Armatei, și că două nume diferite (și două funcții diferite) ar fi desemnat aceeași persoană! (?) (a se vedea primul cap. al serialului - oct. 2004)

ÎN CONCLUZIE, toate aceste povești, credibile doar pentru întârziatii mintal, ne oferă certitudinea că SIMA ERA UN CAL TROIAN

"În cadrul Comandamentului de la Berlin aveam rolurile împărțite. Eu mă ocupam de legăturile cu țara." (pg. 91)
 Povestea din anul precedent s-a repetat: Sima fiind cel care se ocupa de legăturile cu țara, a transmis propriile ordine, contrare celor primite de la Comandament.
ÎN CONCLUZIE, principalul RĂSPUNZĂTOR pentru DECAPITAREA Mișcării a fost SIMA. Astfel, prin dispariția elitei legionare "din care se putea selecta succesorul" Căpitanului, și-a croit drum spre șefia visată:
 "Cu atât mai gravă se prezenta criza în Mișcare, după moartea unui șef de talia lui Corneliu Codreanu, care fusese și întemeietorul și mai ales când știm că elita disponibilă, din care se putea selecta succesorul, avusese aceeași soartă tragică." (H. Sima - "Era libertății", vol. I, pg. 35)

O ANALOGIE IZBITOARE

Sima povestește pe larg despre faptul că un fruntaș al studențimii legionare, Vărfureanu, și-a trădat toți șefii, predându-i poliției, pentru a ajunge la conducere:

"Era ciudat faptul că Vărfureanu rezista în fruntea studențimii, în timp ce toți ceilalți șefi căzuseră la scurte intervale." (pg. 21)

N. RED.: Analogia între acest Vărfureanu și Sima însuși este de-a dreptul izbitoare: toți șefii direcți ai lui Sima, ca și șefii lui Vărfureanu, au fost arestați, pe rând, în timp ce Sima și Vărfureanu au rămas liberi, acționând nestingheriți (primul în cadrul organizației legionare, iar al doilea în rândurile studențimii):

"În comandamentele legionare care s-au perindat în anul 1938 totdeauna am avut roluri subordonate. Conducerea Comandamentului de prigoană au avut-o succesiv Radu Mironovici, Ion Belgea, Ion Antoniu, Iordache, Constantin Papanace și Vasile Christescu." (pg. 171)

N. RED.: Toți șefii lui Sima din cadrul Comandamentului de prigoană, nominalizați chiar de el, au fost arestați la intervale scurte (Mironovici și Papanace - închiși, iar Belgea, Antoniu, Iordache, Vasile Cristescu - împușcați).

ASTFEL, Sima a putut să transmită propriile ordine în teren, contrare celor date de șefi, fără a fi tras la răspundere pentru indisciplină și trădare.

"La momentul oportun, aceste echipe, constituite sub șefia lui Vărfureanu și în cunoștința poliției, vor servi ca instrumente de provocare ale celei de-a doua băi de sânge contra căpeteniilor legionare." (pg. 21)

N. RED.: Echipele teroriste de sub șefia lui Vărfureanu erau cunoscute de poliție și erau lăsate să se desfășoare pentru că agitațiile lor teroriste, contrare ordinelor de liniște date de Căpitan și elită, erau cel mai bun pretext pentru exterminarea legionarilor.

Dar Sima însuși ne mărturisește că... și echipele organizate de el erau cunoscute de poliție! ("Vezi, D-ta, părțile strafate [ale hărții - n. red.] reprezintă județele unde dispui D-ta de organizații teroriste." - pg. 100)

N. RED.: Și, într-adevăr, după furnizarea pretextului pentru prima baie de sânge legionar (asasinarea Căpitanului), prin ordonarea atentatelor din nov. 1938, tot Sima a oferit pretextul pentru cea de-a doua baie de sânge (asasinarea elitei), prin atentatul asupra lui Armand Călinescu.

"Bineînțeles, erau lucruri pe care noi nu le-am descoperit și reconstituit decât ulterior, în timp ce, în vara anului 1939, nici o țară și nici la Berlin nu i se putea imputa lui Vărfureanu nici o acuzație concretă." (pg. 21)

N. RED.: Ca și în cazul lui Vărfureanu, legionarii au reconstituit trădarea lui Sima mai târziu, după ani, din mărturiile supraviețuitorilor și analiza faptelor, iar acum înseși memoriile lui Sima, pline de contradicții, minciuni stupide și scuze infantile, confirmă, indirect dar clar, trădarea.

II. URMĂTORII PAȘI SPRE ȘEFIE:

a) ÎMBROBODIREA TATĂLUI CĂPITANULUI

În 1932, când Sima fusese numit profesor în Banat, pornise să formeze o organizație legionară locală cu... calfe de cizmari:

"Am început să desțelenesc terenul cu câteva calfe de cizmari și câțiva bacalaureați, care din lipsă de mijloace, nu mai puteau continua studiile la Universitate." (pg. 88).

N. RED.: În 1940, după 13 ani de când intrase în Mișcare și după 2 ani de terorism, Sima rămăsese un necunoscut pentru ceilalți comandanți legionari, necunoscând nici măcar pe cei cinci fondatori ai Legiunii (deși Mironovici îi fusese șef direct chiar în Comandamentul de prigoană!)

"Pe Radu Mironovici îl cunoșteam prea puțin." (pg. 35)

"(...) am făcut un raid până la Miercurea Sibiului, unde locuia Corneliu Georgescu. Nu-l cunoșteam decât fugăr din rarele întâlniri de la sediul din București în vremuri bune, fără să fi avut vreodată prilejul să stau cu el temeinic de vorbă." (pg. 184)

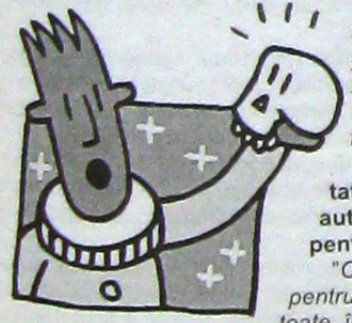
N. RED.: De aceea Sima l-a învăluit pe tatăl Căpitanului, reușind să-l păcălească, iar autoritatea acestuia i-a fost de un mare ajutor pentru a deveni cunoscut în doar trei luni:

"Căștigasem un sprijin nesperat. (...) A fost pentru mine un adevărat părinte și m-a ocrotit în toate împrejurările când era nevoie de cuvântul și autoritatea lui." (pg. 124)

N. RED.: Prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, era un vechi luptător naționalist creștin și o personalitate a Mișcării: combatant pe front în primul război mondial, își câștigase gradul de maior; fusese de două ori deputat al Gărzii de Fier în Parlamentul Țării, parlamentar al Partidului Total pentru Țară; era membru al Senatului Legionar încă din 1930 (de la înființare).

"Profesorul se ținea bine. Drept ca o lumânare, avea privirea aeră și mintea limpede. Anii de lagăr nu-l doborâse și nici tragediile de familie." (pg. 124)

N. RED.: Fruntașii legionari rămași în viață după masacrul din 1939 au fost convinși de autoritatea morală a tatălui Căpitanului ca Sima să reprezinte din punct de vedere politic Mișcarea în vara anului 1940.

(Nota bene: era vorba de reprezentare politică și doar de aceea perioadă - vara anului 1940.)

"Voi scrie o scrisoare pe care să o citești în adunare. În această scrisoare voi declara că "singurul îndreptățit să angajeze politic Mișcarea este Horia Sima". (pg.)

b) AȘA-ZISUL "FOR LEGIONAR"

Fruntașii legionari erau totuși îngrijorați, necunoscându-l pe comandantul lansat peste noapte. Chiar și cei "atașați de el" nu aveau încredere: "Șefii legionari, chiar și cei atașați de mine, vroiau să cunoască evenimentelor și să fie consultați asupra măsurilor ce trebuiau luate, pentru a pune Mișcarea la adăpost de primejdii și a-i asigura eficacitatea politică." (pg. 169)

N. RED.: De aceea, la îndemnul col. Șt. Zăvoianu, vechi membru al Senatului Legionar, Sima a încercat să-și consolideze poziția, încropind un așa-zis "For Legionar": "De mai multă vreme Colonelul Zăvoianu mă tot îndemna să constituim un organism central, un fel de for legionar, alcătuit din fruntașii Mișcării, unde să se dezbată toate problemele ce se vor ivi în Legiune sau în domeniul politic." (pg. 168)

N. RED.: Dar în loc să formeze un "organism central" cu toți fruntașii legionari, așa cum declară, Sima a întocmit o listă cu câțiva (care îl agreau): "I-am comunicat Colonelului Zăvoianu că sunt de acord cu ideea lui și, împreună cu el, am fixat locul, ziua și persoanele care să fie invitate." (pg. 170)

N. RED.: Trucul lui Sima urmărea să dea impresia că avea adeziunea tuturor, dar așa-zisul For a fost format din 11 persoane - și aceasta prin "adăugiri succesive"!

"Așa cum s-a mărit Forul prin adăugiri succesive, a avut la începutul lunii Septembrie următoarea configurație: Colonelul Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu, Constantin Popescu-Buzău, Ilie Gâmeață, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu (când venea în Capitală), Vasile Iasinschi (când venea în Capitală), Mile Lefter, Horia Sima, Constantin Stoicănescu, Nicolae Petrașcu (când venea în Capitală), și Prof. Traian Brăileanu." (pg. 170)

N. RED.: Așa-zisa constituire a acestui fantomatic For, cu componență incertă, nu a fost oficială și nu s-a bazat pe nici un document (nici măcar după constituirea statului "național-legionar" nu s-a făcut publică lista membrilor acestuia:

"Nu s-a procedat propriu-zis la o constituire formală și mai ales ne-am ferit să întocmim vreun act, ci ne-am adunat cu toții în jurul aceleiași mese, pentru a dezbate în modul cel mai liber situația politică a țării și a Legiunii." (pg. 170)

N. RED.: Masele legionare nu au reprezentat un obstacol în calea șefiei lui Sima, având falsa impresie că acesta ar fi fost recunoscut ca șef de către supraviețuitorii elitei Căpitanului:

"În provincie, teroarea ia forme mai acute și are efecte mai durabile. Oamenii se dezmeticesc mai greu, pentru că nu înțeleg mersul general al evenimentelor. Cu rare excepții, ei nu gâdesc imediat și nu descifrează decât cu întârziere sensul adânc al unor schimbări." (pg. 136)

III. COMANDANT AL MIȘCĂRII (PATRU ANI)

Legionarii s-au trezit peste noapte că Sima era vicepreședinte al Consiliului de Miniștri și, în plus, menționat prin Decret regal drept... "Comandant al Mișcării"!

Mihail (...)

Am decretat și decretăm:

(...) 4. Domnul Horia Sima este Comandantul Mișcării Legionare." (H. Sima - "Era libertății", vol. I, pg. 25-26)

N. RED.: Pentru că s-a discutat mult pe tema nelegitimității lui la conducerea Mișcării, Sima declară că ar fi fost investit cu această calitate de către Forul Legionar (care am văzut că de "serios" era!):

"În acel moment erau în față următorii: întemeietorii ai Legiunii, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici și Ilie Gâmeață, Comandantul Bunei Vestiri, Mile Lefter, Vasile Iasinschi, Colonelul Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu și Popescu-Buzău." (pg. 248)

N. RED.: Sima face această declarație după 37 de ani de la eveniment, când toți cei nominalizați ca făcând parte din For muriseră și nu-l mai puteau contrazice!

"Bineînțeles că odată procesul succesiunii încheiat, nimeni nu mai are nevoie să-l pună în discuție, să-l conteste, să-l reia de la capăt, căci atunci Legiunea intră în anarhie și se dezmembră." (pg. 248)

N. RED.: Sima susține că odată ce a ajuns șef, nimeni nu are voie să conteste succesiunea lui la șefia Mișcării, dar această afirmație este în totală contradicție cu principiile legionare: "Într-o organizație nu intră cine vrea, ci intră cine trebuie și rămâne cine e, atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios." (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari", pg. 202, ed. Scara, 1999)

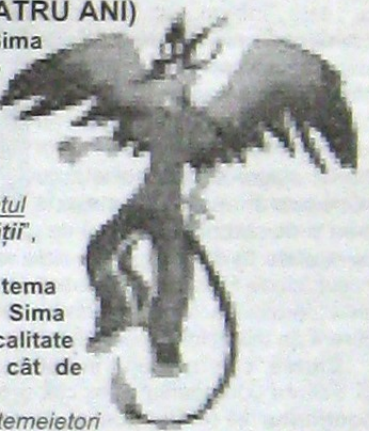
Deci dacă în Mișcare nu pot rămâne decât oamenii corecți și credincioși, cu atât mai puțin poate rămâne pe veșnicie la conducere un impostor dovedit ca atare!

EPILOG

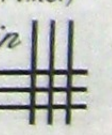
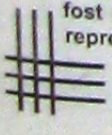
Tatăl Căpitanului, cel care, generos și naiv, îl susținuse pe Sima, fiind indus în eroare de demagogia obscurului comandant legionar, s-a lămurit în numai câteva luni în legătură cu impostura acestuia, și a luat imediat atitudine publică împotriva lui, retrăgându-i creditul moral pe care i-l acordase.

Apoi s-au dezmeticit și ceilalți, pe rând, renegându-l pe cel care a distrus practic Mișcarea din interior și a compromis-o în ochii opiniei publice. "Comandantul" rămas fără trupă s-a trezit ordonând pereților...

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

UN AUTOR HAHALERĂ ȘI O CARTE PE MĂSURĂ

Dintotdeauna am fost un pasionat cititor al cărților de memorialistică, mai ales când acestea au evocat mediile românești în diferite perioade, care, odată cu trecerea timpului, devin fresce de epocă. Mi-au plăcut memoriile membrilor Casei Regale - ale Regelui Carol I, ale Reginei Maria, ale principesei Ileana, și ale scriitorilor (Gala Galaction, Radu Rosetti, Petru Comarnescu, Virgil Gheorghiu, Nichifor Crainic - în mod deosebit ale lui Liviu Rebreanu, în ciuda unor pagini care stârnesc zâmbetul prin naivitatea lor); am remarcat memoriile diplomatului Raoul Bossy și ale colegului său, Grigore Gafencu, nici ale lui Rădulescu-Motru și nici ale oamenilor politici de linia întâi: Mihail Manoilescu, gen. Sănătescu și ale altora, dar m-au dezamăgit cele ale lui Marghiloman.

Explozia editorială din ultimii ani a oferit cititorilor și memoriile multora din fosta nomenclatură comunistă: ale fostului prim ministru Petru Groza, ale miniștrilor Bărlădeanu și Mezincescu (ș.a.), pe care însă nu am avut curiozitatea să-i citesc, întrucât am fost contemporani și am simțit pe propria piele cele relatate de ei.

Desigur, felul de a privi lucrurile diferă de la memorialist la memorialist, în funcție de orientarea celui care și-a descris viața într-un anumit context, în funcție de preferințele politice: stânga, centru sau dreapta. N-ar fi nimic de condamnat în această privință atât timp cât adevărul nu este denaturat, în mod voit, mai ales că memoriile pot constitui, de multe ori, surse de primă mărime în munca migăloasă (și cernută prin sita deasă a criticii) a cercetătorilor profesioniști.

Din categoria cărților recent apărute face parte și volumul „AMINTIRILE UNUI FOST ZIARIST COMUNIST”, autorul fiind **SORIN TOMA**, fost redactor șef al „SCÂNTEII”, din 1947 până în 1960 (în 1980 a plecat în Israel).

Pentru miile de tineri gazetari de la sutele de publicații din țară, în număr exagerat de

mare, numele de Sorin Toma nu spune absolut nimic. Ignoranța lor este într-un fel justificată acum, când privirile sunt ațintite cu precădere spre personaje ale căror nume trebuie să fie culese cu litere de o șchioapă pe pagina întâi: scandalul vinde marfa! starea de normalitate nu interesează! Această meserie grea și de răspundere, plină de privațiuni, constituie acum, pentru mulți, o rampă de lansare în domenii dintre cele mai diferite. Pentru mine însă, ca absolvent al Facultății de Filosofie - Ziaristică în urmă cu 46 de ani, numele lui Sorin Toma și titlul ziarului pe care l-a condus timp de 13 ani, făceau parte din vocabularul curent de mână al condeiului.

Cartea, care a apărut în 336 de pagini într-o remarcabilă prezentare grafică la Editura „Compania”, am citit-o cu greutate, fiind dezamăgit cumplit, atât de conținutul ei tendențios și de mistificarea adevărului, cât și de modul de redactare școlăresc, fără nerv, cu vocabular sărac, specific „limbii de lemn”, cu autocenzură de care nu s-a lăsat, aceasta încă mai făcând parte din felul de a fi al autorului nonagenar.

Din cele cca. 20 de rânduri care alcătuiesc biografia sa aflată pe pagina de gardă a cărții, aflăm că s-a născut în București, în 1914, că la vârsta de 18 ani a activat în mișcarea comunistă, că a fost unul dintre redactorii „Scânteii” legale, apoi ... pauză până între anii 1941-1943 când, fugind din România, a supraviețuit exterminării evreilor din Ucraina; între 1943 - 1945 a luptat în Armata Roșie, iar în 1945 a fost „reintegrat” (!?) în Armata Română... Apoi, așa cum am mai arătat, a fost redactor șef la „Scânteia” (și nu numai atât, ci și membru al Comitetului Central al PCR, din 1949 până în 1960). În concluzie, Sorin Toma a fost o personalitate comunistă aflată pe cea mai înaltă treaptă, al cărei nume era rostit cu frică de către cetățeanul onest care era obligat să se aboneze, voles-nolens, la publicația de tristă amintire, să citească articolele de fond la „gazeta de perete” sau să-i fie „prelucrate” în ședințele „sindicale” (la care participau, deopotrivă, și membrii, și nemembrii de partid).

Sorin Toma spune că vrea să fie un arheolog pe „șantierul comunismului” pe care el l-a trăit „la vârf”, dar, așa cum vom arăta, nu a adus nimic valoros la suprafață, întrucât atât informația, cât mai ales uneltele folosite, în speță relatările, sunt de o calitate precară.

Nimic nou când „arheologul” vorbește despre greva din febr. 1933 de la Grivița, despre Garda de Fier sau despre dictatura carlistă. Ba vine totuși cu ceva „nou” când vorbește despre Mișcarea Legionară (căreia îi dedică un mic capitol „La dolce vita” la Jilava): „Alci Decemvirii, cât și Nicadorii, se bucurau de privilegiu excepțional. Printre altele li se permitea să aducă femeile în camerele lor și să chefulască zile și nopți cu ele.” (pag. 51)

În viziunea bolnăvicioasă a autorului (care, după cum afirmă, pentru activitatea lui comunistă era și el închis la Jilava), în celulele cu legionari se dansa cu foc atât charlestonul, cât și hora sau bătuta, vinul curgea în valuri, chicotele de plăcere ale femeilor răzbeau până în exterior (!?!). Nu se

precizează însă dacă la asemenea chefuri nu veneau și lăutarii cu vioara și țambalul! Sau poate chiar Zavaiodoc?! Vorbind însă serios, s-a văzut extrem de clar cât de „favorizați” au fost Nicadorii și Decemvirii: strangulați noaptea, în pădure, de către jandarmi, din ordinul lui Carol al II-lea (transmis prin însuși ministrul de Interne de atunci, Armand Călinescu), deși se aflau sub protecția statului român și nu exista nici o condamnare oficială la moarte!

Dar ce făceau comuniștii din celele alăturate? Firește, se situau la polul opus, adică erau bătuți, ținuți în frig (numai ei), nemâncați și sufocați de lipsa de aer (tot ei!): „Marele istoric Mihai Roller [n. n.: mare, într-adevăr, dar nu istoric, ci mincinos] suferea cel mai mult, deoarece avea un diabet insipid” și seca, de unul singur, o găleată de apă (și tot singur umplea o tinetă întreagă).

Cu mândrie proletară Sorin Toma relatează că a avut colegi de celulă pe Costică Agiu, Baruh Berea, Ștefan Voicu și alții, cu funcții înalte în PCR după 23 aug. 1944.

Dar ce mai făceau comuniștii în închisoare?

Își ridicau permanent nivelul cultural, fiecare povestind „crâmpoie din istoria partidului” și care, probabil, nu mai pot fi reconstituite... Ce păcat! Cel mai solicitat era „Moș Băgu” care nu avea multă carte, dar avea un minunat har de povestitor încât toți îl ascultau vrăjiți! (pag. 52)

Vorbind de rebeliunea legionară - să specificăm că autorul nu se afla în țară, ci fugise în Uniunea Sovietică - *țovarășul* Sorin Toma amintește de cei 128 de evrei asasinați, dintre care 11 victime au fost agățate în cârligele abatorului, cu inscripția „carne cuser”. O afirmație lipsită de orice probă, ca și în documentele antonesciene apărute imediat, ca și în scrierile lui Brunea Fox și Marius Mircu (ambii evrei), apărute în sept. 1944, și ca în mai recente lucrări voluminoase ale cercetătoarei Lia Benjamin, nu se probează cu nimic cele spuse cu nonșalanță de Sorin Toma.

Dar să vedem cum vorbește Sorin Toma și de „elita” clasei comuniste de la masa căreia nu a lipsit niciodată (dată fiind funcția sa de membru în CC al PCR): toți cu calități deosebite, bine intenționați, patrioți, inteligenți (să nu mai vorbim!), aproape lipsiți de părți negative (!?). Spațiul nu ne permite să-i prezentăm pe larg, ci succint: *Gheorghiu Dej* - „Urmând exemplul lui Stalin, Dej identifica puterea sa personală cu dictatura proletariatului și nu se îndoia că puterea lui pentru binele țării - în care el vedea însuși rostul vieții sale - sunt unul și același lucru.” (pag. 24) Frumose cuvinte, spuse din suflet de tov. Sorin Toma... *Toate aceste „calități” îl fac să uite de existența Canalului Dunăre - Marea Neagră, de distrugerea elitei românești în închisorile din țară, de sărăcia lucie din familia muritorului de rând, de faptul că era arestat deoarece un vecin „te turna” că ascultă postul bruia al „Europei Libere”.*

Dar să vedem ce spune Sorin Toma despre ceilalți corifei comuniști (sintetizați în lozincile nătange populare, scandate în adunări și demonstrații: „Ana, Luca și cu Dej / Au băgat spaima-n burghezi” și „Gheorghiu Dej cu planul / Și Luca cu banul...”)

Bătrânul autor, vorbind de *Ana Pauker*, apelează la cunoscutul dicton „cărțile fac cărțile”: adică tăiem o frază de aici, un citat de dincolo, o pagină din altă carte și în final se realizează o lucrare (care la sfârșit are o lungă listă bibliografică din care să reiasă vasta „documentare” la care s-a apelat). Sorin Toma însă apelează, poate din comoditate, la un singur autor, străin, pe nume Robert Levy, a cărui lucrare, intitulată sugestiv „Ascensiunea și căderea Anei Pauker” (a apărut în urmă cu doi ani și în țară), apoi, la fel de des, citează (din memorie, evident), ce ar fi spus despre ea Moghioroș și Chișinevski - în ciuda faptului că perorează cu emfază că a cunoscut-o foarte bine! Sorin Toma descrie totuși o excursie în Bucegi făcută cu Ana Pauker în 1946, însoțită fiind de doi paznici înarmați (!), făcând „senzație cu armele” (te cred și eu!) pe cărările înguste și la cabane (pag. 228). Peste alte două pagini, Sorin Toma se dovedește a fi un „logician” de „mare ținută”, redând un pasaj din discuția cu Ana Pauker, din „niște note demult pierdute și întâmplător regăsite” (!!).

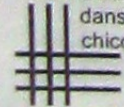
Dar cum era *Luca*, ultimul din „troica” conducerii comuniste?

„Luca era un om nu prea agreabil, posomorât, ursuz, impulsiv, irascibil, pierzându-și stăpânirea de sine, putând să devină brutal, grosolan.”; „Vorbea o românească execrabilă, iar pronunția și gramatica lăsau de dorit. Muncitorii români nu-l iubeau pe <boaghiesul> Luca Laszlo.”

„Da, era un orator! Născut, iar nu făcut.” Chiar tov. Toma spune însă puțin mai înainte că Luca vorbea o românească execrabilă, că pronunția și gramatica lăsau de dorit; și atunci cum de îl poate caracteriza imediat ca „orator înăscut”? E extrem de clar că „încredere” se poate avea în păreriile lui Sorin Toma! Dar iată și o mostră elocventă din „oratoria” lui Luca: „Planul Marshall, planul americanilor nu rezolvă problemele noastre. (n. n.: !?) Am pornit la un urcuș greu. Dacă vrem să vină zile mai bune, va trebui deocamdată să strângem și mai mult cureaua.”

Ne abținem de la comentarii fiindcă nu-și au rostul, dar nu putem să ne reținem zâmbetul când dăm aceste citate. (De altfel, la fel am zâmbit și la pag. 129, unde Liuba Chișinevski, când era anchetată și bătută, cică ar fi ținut-o tot într-un cântec...)

Dar să revin la tonul sobru: Sorin Toma nu suflă o vorbuliță tocmai despre conținutul articolelor de fond pe care le-a semnat ca redactor șef. *Temele erau luate numai din manualele de marxism: de aceea, probabil, nu-i face plăcere să le amintească acum, în anul 2005.* Subiectele abordate erau: ascuțirea luptei de clasă, declanșarea revoluției mondiale, desființarea statelor naționale și transformarea omenirii într-o turmă pe care s-o conducă (prin teroare) un număr restrâns de „aleși”, „felicirea” de a trăi în comunism, egalitatea tuturor la împărțirea bunurilor materiale (neținându-se seama că oamenii nu sunt egali din nici un punct de vedere), apologia sărăciei (care constituia baza întocmirii la cadre a unui dosar sănătos), ajutorul multilateral și dezinteresat pe care îl acordă Uniunea Sovietică Republicii Populare Române, etc.

dezinteresat pe care îl acordă Uniunea Sovietică Republicii Populare Române, etc.

De altfel, "paradoxal" (vorba vine), colecția ziarului „Scânteia” din anii 1944 - 1970 a fost ținută la „index” în Biblioteca Academiei Române de către ... fostul regim ceaușist, putând fi studiată cu o legitimație specială într-o mică sală de numai 20 de locuri (fond special)!

Dar numele lui Sorin Toma a făcut „vălvă” și în lumea literară - nu însă ca scriitor, poet, dramaturg sau critic, ci ca denigrator al celui mai mare poet contemporan, la începutul anului 1948, Tudor Arghezi. Un articol scris cu venin și îmbrăcat într-un limbaj bolovănos, la adresa autorului „Florilor de mucigai”, căruia în 1946 i se decernase premiul național pentru poezie. „Critica” tov. Toma la adresa marelui poet Arghezi: „poezie cu argumente ideologice tâmpite-mistic, decadent naționalist, modernist, nu face artă pentru popor” etc. L-a scos din literatură timp de 8 ani, până în 1956, cărțile sale fiindu-i retrase din biblioteci, iar poeziile nefigurându-i în nici un manual școlar. În cartea sa de amintiri Sorin Toma acordă „cazului Arghezi” doar 9 pagini, la sfârșit, în care recunoaște „că articolul a fost într-adevăr scris de mine, din inițiativă, din însărcinarea și sub controlul conducerii de partid, care l-a aprobat atât înainte, cât și după publicare.” (pag. 326) „Mi s-a atras atenția să țin pregătirea articolului în strict secret, chiar față de colegii de redacție. Motivul nu mi-a fost explicat, dar mi-am închipuit că se urmărea evitarea unor indiscreții sau a unor reacții premature.” (pag. 330) Articolul lui Sorin Toma s-a bucurat de o primire mai mult decât favorabilă, chiar în mediul literar (sic!). Cam după o lună articolul cu pricina a fost pe deplin oficializat, fiind declarat un model de critică marxistă (sic!). Ulterior a fost introdus ca „obiect de studiu în învățământul de partid și de stat” (pag. 333-332). (sic!!)

Dacă ar fi avut o notă personală și, repet, curaj, în analiza evenimentelor pe care le-a trăit din plin, ar fi renunțat la „sursele” de informare demult apărute și, ca atare, știute (cazurile Foriș, Chișinevski, Ana Pauker etc.), dacă s-ar simți, cât

„ACTORUL ȘI SĂLBATICII” (ȘI MINCIUNILE)

N. RED.: Acest articol este, de fapt, unul din subsolurile romanului-fluviu „**GENERAȚIA BLESTEMATĂ**” (vol. 8, intitulat „**În adâncurile întinericului**”), de dr. senator legionar VASILE GRIGORIU. (Romanul reprezintă o frescă a vieții românești, din perioada interbelică și până în zilele noastre, trăită de un legionar.)

Cu voia autorului publicăm acest mic fragment, considerându-l important și de actualitate, deoarece în ultimul timp s-a difuzat, pentru a nu știu a câta oară, filmul „**ACTORUL ȘI SĂLBATICII**”, bazat pe un scenariu plin de falsuri și minciuni grosolane, zise „istorice”, în care se susține că renumitul actor Constantin Tănase ar fi fost omorât de către... legionarii aflați la putere! Dar Const. Tănase a murit în 1945, când erau comuniștii la putere (iar legionarii erau în închisori)!

Filmul „**Actorul și Sălbaticii**” a fost regizat de „românul” Andrei Bleier și jucat de adevăratul român Toma Caragiu care și-a pus talentul la dispoziție de dragul arginților și chiar din lichelism, fiindcă, sunt sigur, cunoștea și el purul adevăr.

Iată, deci, adevărul în privința cauzei morții marelui actor CONSTANTIN

TĂNASE, de creatorul și animatorul genului teatrului de revistă în țara noastră, fondator al Teatrului „Cărbuș”, comic de mare originalitate și popularitate, talent înăscut și nu făcut, cu studii academice de specialitate, un adevărat „Shakespeare” al poporului român, care a fost ucis mișelește, „pe la spate, de la distanță” (cum se spune), de către comuniști:

Era după venirea comuniștilor la putere, în toamna lui 1945, când maestrul se pregătea să pună în scenă o nouă revistă. Marele actor avea obiceiul să-și scrie singur cupletele.

Seara premierei sosise: sala gema de lume curioasă să afle ce „noutăți” le mai aducea umorul marelui actor, dornică să râdă cu poftă și să mai uite de mizeria întronată de către comuniști...

Intră în scenă și maestrul și începe să-și depeze monologul sub formă de acuze destul de voalate la adresa regimului, dar se vedea destul de clar unde declamatorul „bătea șaua”. Deodată, se auzi în sală: „**Ei, era rău cu „Der, Die, Das”, / Dar mai rău cu „dava! ceas”! / De la NISTRU până la Don, / „Dava! ceas, dava! palton”!**”...

O explozie de râsete, aplauze și ovații luaseră cu asalt cupola sălii, rechemându-l pe marele actor la scenă deschisă, să-și primească bine meriturile ovații.

Și așa se petreceau lucrurile seară de seară, cu săli arhipline și casă închisă cu săptămâni înainte, până ce guvernul, scandalizat, se hotărî să cheme „la ordine” pe celebrul actor, prin nu mai puțin „celebra” comunistă Ana Pauker care-i ceru maestrului să renunțe măcar la recitarea catrenului cu pricina...

A promis maestrul că o va face, dar fără poanta lui monologul nu mai avea nici un haz. A găsit însă soluția salvatoare: promisese că nu-l va mai recita și se va ține de cuvânt, dar...

În sfârșit, și ora spectacolului: mulți vizionaseră deja programul, dar tot nu se săturaseră.

Intră și maestrul Tănase în scenă, primit cu vii și nesfârșite ovații și aplauze: monologul decurge alert, punctat cu izbucniri scurte de râsete. Numai că toți așteptau să vină poanta! Dar când să vină, maestrul se opri în loc și se adresă spectatorilor: „**Vedeți dvs., astăzi am fost chemat undeva!**...” și arătă cu degetul spre tavan, făcându-se mic. „**Și mi s-a cerut să tac! Am promis că voi tăcea, că altfel dracu’ era al meu!**”

Un „ăăă” prelung și dezolat se auzi în toată sala; unii chiar se pregăteau să plece.

„Dar stați, că mai am de spus ceva.”

de cât, o urmă de regret pentru acțiunile întreprinse (de forțare a pătrunderii ideologiei comuniste) care au adus atât rău nu numai intelectualității, ci și oamenilor de rând și, mai ales, dacă ar fi avut un oarecare talent în redactarea cărții sale, „**Amintirile unui fost ziarist comunist, redactor șef la Scânteia 1947-1960**”, poate ar fi contribuit, cât de cât, la înțelegerea perioadei celei mai negre a țării, a **holocaustului roșu** cu zecile de mii de morți în închisori și lagăre.

Încercarea de a ieși din culpă prin relatările puerile dovedește din plin, în egală măsură, capacitatea lui intelectuală și lipsa oricărui discernământ în prezentarea faptelor.

Încearcă să-și pună cenușă în cap, dar nu reușește, din cauza tichiei mici care îi acoperă capul... Înainte purta secera și ciocanul și nici nu intra în **Templul „Coral”**... ca să nu-și strice imaginea!; sunt sigur chiar că în acei ani tuna și fulgera și la adresa sioniștilor, și acuza cu cumplită mânie proletară pe toți coreligionarii săi care își depuseseră dosarele pentru a emigra în Israel. Nu fac acuzații fără acoperire: lista colegilor lui de breaslă care s-au stabilit pe malurile Iordanului este destul de mare, unii înființând în țara lor adoptivă reviste de prestigiu remarcabil - să amintesc doar de revista „**Minimum**” a lui Alexandru Mirodan (nu mai vorbim de scriitori, actori de primă mărime, muzicieni, artiști plastici).

În încheiere, o întrebare: De ce în titlu apare „**fost ziarist comunist**”? **Cartea, așa cum este scrisă, „cuminte” și, mai ales, lipsită de coloană vertebrală în fața adevărului, putea fi publicată și în anii 1950!** Nu ar fi trecut neobservată, ca acum, ci, pentru tămbăierea comunismului, Sorin Toma ar fi fost, cu siguranță, „**Laureat al Premiului de Stat**” (cea mai înaltă distincție comunistă în domeniul artelor)...

E. Ghiocel

Constantin Tănase

Deși maestrul plecase țințoș spre ieșirea din scenă, toți se reasează pe locuri, știind cât era de hătru.

Nu trecură decât câteva clipe și el reapăru, de data asta țințind și învârtindu-se, ca să fie văzut mai bine, în ritmul arhicunoscutului cântec sovietic „**Katiușa**”, împodobit cu zeci de ceasornice: pe piept și pe spate, pe brațe și pe gambe; pe cap avea o enormă pendulă, ca o mitră de mitropolit.

Izbucni o explozie de aplauze, ovații și râsete ale unui public extaziat.

Maestrul se opri în mijlocul scenei și strigă: „**Spus-am eu ceva?!**”

Ca un tunet se auzi un „**NU!**” în toată sala.

„**Ei, bine, nu am spus nimic!**” - și-și continuă piruetele spre ieșirea din scenă.

De atunci însă, maestrului Tănase îi era tot mai rău, pe zi ce trecea: nu

mai ieșea pe scenă, nu mai avea umorul din trecut... Se topea parcă, de la o zi la alta, până când s-a stins, în câteva luni, chiar în același an, 1945, regretat sincer de o țară întreagă, unde o stăpânire haină, sălbatică și ipocrită, care se pricepea să ucidă și de la distanță, a ținut o placă de marmură comemorativă...

N-ar fi fost mai bine ca „maestrul”

Andrei Bleier să respecte adevărul?

Ce frumos ar fi fost ca regizorul și

scenaristul să-l îndemne pe marele

actor, Toma Caragiu, care l-a

întruchipat, în film, pe un alt mare

titan al scenei românești, Constantin

Tănase, să rostească adevăratele

cuvinte ale catrenului, care au făcut

atunci atâtă vălvă în țară! **Atunci**

titlul filmului, „Actorul și

sălbaticii”, ar fi fost chiar bine

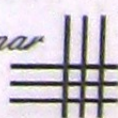
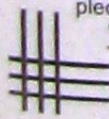

nimerit! Numai că asta nu dorea pleava comunistă înscăunată la Putere prin forță, șantaj și fraudă, la căma țării...

Astăzi se reproduc aceleași minciuni comuniste, sfidând orice urmă de bun simț... Filmul este o blasfemie stupidă, nereușită, murdară - și atâtă tot!

Că s-a făcut de răs regizorul, puțin îmi pasă; dar de ce Toma Caragiu, care e sânge din sângele meu? Tocmai un macedonean, Toma, a preferat să pronunțe vorbe insultătoare și mincinoase despre legionari și despre Corneliu Zelea Codreanu, Capitanul neamului nostru urgisit, vorbe pe care marele actor Tănase nu le-a pronunțat niciodată...

Vasile Grigoriu, senator legionar

MOTTO: "Să nu credeți ca nu vor răzbi până la generațiile viitoare și nu vor fi împărțite de ele exemplele noastre de viață dezinteresată și vitească, aspirațiunile noastre de înnoire și hotărârea noastră de a mântui păcătoșenia noastră de astăzi.

Dacă nu vom birui deocamdată fizicește, putem învinge în spirit.

Să nu credeți cu pulsațiile generoase ale inimii tineretului acestuia nu vor fi cândva auzite cu evlavie de urmașii noștri!

Fiți siguri că ei se vor apleca cu smerenie asupra mormintelor luptătorilor noștri naționaliști și vor lua de acolo lecțiile care îi vor duce la izbândă!

Eu nu prea cunosc, în istorie, jertfă fără rod."

(Alecă Cantacuzino - "Românismul nostru")

ROMÂNUL DE MÂINE

(...) După cum conceptul de arbore și menirea specifică a stejarului au preexistat seminții de ghindă, tot așa, credem noi, că în rânduiala Dumnezeirii, există o imagine a ursei noastre de Neam românesc.

Vom crește și ne vom dezvolta în limitele și potrivit acestei imagini dinadins zămislită de Dumnezeu pentru noi, vom purta flori și vom da fructe românești și rău va fi de ne vom încumeta să fim altceva, decât înfăptuirile vii ale unui gând Dumnezeiesc. Bineînțeles că această creștere poate fi strâmbată, deviată, această înmugurire poate fi viciată pe pământ, roadele pot fi chircite și otrăvite prin fața noastră.

Dar aceasta nu înseamnă că nu există în viziunea Celui de Sus modelul divin al Neamului român crescând, înverzind și purtând minunate roade românești.

Dacă acesta e adevărul, cum îndrăznesc atunci internaționalistii și comuniștii să scrie și să vorbească de un neam european, despre o patrie universală, despre o limbă <esperanto>, etc., și să opună concepția minții lor, învățămintelor istoriei și hotărârilor Cerești?

Da, fraternitate, bună înțelegere, bună învoire, omenie și generozitate umană cât mai mult, însă nu stăpînire raselor, nici nimicirea credințelor și moravurilor naționale, nici dărămarea legilor de creștere și de creație proprii fiecărei națiuni.

Dacă lui Dumnezeu nu-i plac naționalitățile, dacă Dumnezeu nu avea dragoste și milă pentru ele și nu le-a luat sub binecuvântata sa oblăduire, dacă nu ar fi conceput lumea sub aspectul unor specii naționale, fiecare cu destinul său separat, dacă Dumnezeu nu ar fi hotărât pe pământ fiecărei națiuni sălașul ei potrivit, cum de nu s-a topit nația românească sub invaziile atâtor năvălitori: goți, gepizi, huni, avari, unguri, ruși, poloni, turci, greci, tătari și evrei?

Vedeți dvs., pământul acesta, pe care trăim, a fost năvălit, de multe ori, de felurite noroade.

Dar numai odată, la cucerirea romană, Dumnezeu a sorocit timpul obârșiei noastre prin întruhiparea elementelor romano-thracice, iar din momentul acela, deși peste Românie s-au perindat încă 16 veacuri de cotorpîri și stăpîniri străine, nici un neam nu s-a mai putut naște pe aceste plaiuri și nimic, nici o influență, nici o vijelie nu a mai putut desface ceea ce a fost zămislit dintr-un ordin care nu greșește. Acesta e adevărul, deși apologetii științei vă vor oferi sute de alte explicații nesatisfăcătoare.

Oricâte imitații și moravuri străine au fost impuse Neamului nostru, oricât amestec de viață, de credință, de sânge, de limbă, de interes cu străinii, ne-a fost sortit în trecutul nostru zbuciumat, românul nu s-a identificat cu elementele alogene și a rămas separat, cu natura sa predestinată și cu ursita sa diferită.

Mai cu seamă la țara eul romano-thracic s-a păstrat aproape neîntinat.

Influențele străine au rămas semne la suprafață, cusururi și năravuri cari se pot lecu, n-au atins încă adâncimea sufletului fraged și împede al românismului.

Cultura, obiceiurile, ingredientele civilizației străine, au fost maimuțării la modă ce pot fi ușor lepădate.

Imaginați un metal care nu intră în aliaj, în amalgam cu altele, care, în foc și în temperatura cea mai dogoritoare, nu se contopește cu alte corpuri și își păstrează particularitățile sale, propria sa valență și densitate. (...)

Miracolul persistenței elementului românesc este învățămintul cel mai peremptoriu de naționalism.

Nu e răspuns mai usturător dat comuniștilor și internaționalistilor decât dănuirea elementului românesc, prin opreliștea și durerosul vârtej al istoriei. Elementul românesc în lume a dănuit fiindcă a rămas național, legat de datinile strămoșilor noștri și următor legilor tainice ale firii românești. (...)

Dreptul de a trăi trebuie meritat prin vrednicia noastră. (...)

Subliniez de pe acum că simțirea și gândirea noastră legionară se deosebesc fundamental de țaria național-socialistă și de era fascistă, prin spiritul nostru creștin și prin spiritul nostru naționalist; ne apropiem numai prin spiritul eroic. (...)

Noi nu putem sufletește avea încredere, de exemplu, în supremația forței, a rasei ori a științei, decât dacă sunt supuse unor legi transcendente morale. Noi nu credem în singurele avantaje ale progresului material sau ale perfecționării fizice și nu vrem să ne închinăm unui stat divizat și promovat drept infailibil sub condiția să nu păcătuiască contra intereselor sale imediate. (...)

Noi credem pozitiv că nu ajungi pe culmi decât prin răscumpărarea

păcatelor și urmând o linie de viață eroică. Noi credem că morala unui stat și a unei națiuni trebuie să se supună, să fie subordonată constrângerilor onoarei și să accepte marginile determinate de respectul ce se datorează demnității celorlalte națiuni. (...)

Pe scurt: tinerii italieni exaltează mai cu seamă tinerețea lor, perpetua renaștere și primenire a vieții, bucuria lor de a cuceri, după tradiția spiritului roman. Strigătul lor este <a noi>, adică: nouă ni se cuvine pământul.

Tinerii germani exaltează rasa lor, disciplina lor, puterea lor de dominațiune.

Noi, tineretul român exaltăm mai cu seamă credința noastră creștină și națională, virtuțile de dreptate, de omenie și de noblete ale sufletului romanice, rănile noastre, restrângerile și renunțările noastre, ascetismul, strălucirea jertfelor făcute Nației noastre, măreția anonimă a obidei zilnice ce a îndurat-o veacuri de-a rândul acest Neam necăjit de soartă, mărturia izbăvitoare a atâtor vieți închinare către zorile ce vor veni, ruga mormintelor noastre, care toate împreună ne dau în adevăr dreptul la o existență mai bună.

Fiindcă nu se poate, gândim noi, ca însoțiți de această escortă de sacrificii, să nu ne înălțăm pe culmile morale unde devii învingător, întrucât ai putut să te desfaci de micile lanțuri păcătoase ale materiei.

Elementul moral-creștin, spiritualitatea interioară, eroică și ascetică, sunt pietrele fundamentale ale operei legionare.

Hitlerismul vrea să creeze un tip reprezentativ al rasei sale și un soldat folositor mării și supremației germanismului în lume.

Fascismul vrea să modeleze un om pionier, rezistent și desăvârșit în aptitudini, pentru realizările imperiale ce și le propune statul.

Noi sculptăm un tip superior de umanitate după concepțiile creștine și o filosofie nouă a vieții, concepută ca un efort continuu, ca un impuls neraționat și persistent de a ne elibera de cerințele materiei, spre a servi pe Dumnezeu și Națiunea legionară. Din acest Român nepăsător, nesățios de plăceri și de bucurii, vrem să facem un soldat, un om erou.

Alte neamuri au ajuns la măreție prin multe aptitudini, prin înzestrări deosebite și voință dominatoare.

Noi până astăzi merităm respect, nu atât prin vitalitatea noastră creatoare, cât prin trecutul nostru de suferință, îndurat cu împăcare și eroism.

Merităm acest respect fiindcă, spre deosebire de aproape toate celelalte noroade, neamul nostru niciodată în viața sa istorică nu a săvârșit o nedreptate.

Fala noastră este că am fost neconținut drepti, am știut să suferim și să ne plătim existența în această lume.

Îndrumarea noastră trebuie să fie naționalistă.

Dar nu un naționalism asemănător celui național-liberal sau național-țărănist.

Nu e firmă mai curentă și de care s-a abuzat, cu mai multă nerușinare, decât firma naționalistă. (...)

Veți face deosebirea între naționalismul apărător de interese materiale și particulare de clasă și naționalismul înțelegător al menirilor românești, apărător și creator al rosturilor românești în lume.

Numeroșii noștri naționaliști: liberali, național-țărăniști - și alții, concep națiunea ca un produs de fabricație omenească, cu un capital, un bun juridic și teritorial.

Pentru noi însă națiunea e ceva mai mult, e o vietate cu legile ei de creștere dăruite de Dumnezeu.

Naționalismul nostru nu este numai iubire de țară, iubire de pământ strămoșesc, el este, o împărțășanie a existenței veșnice sortite Neamului nostru. (...)

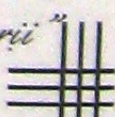
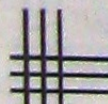
Naționalismul nostru este naționalism creștin și este strâns îmbinat cu creștinismul nostru ortodox.

Deci feriți-vă, domnilor studenți, de falsul naționalism, fals în doctrină, fals prin oamenii care-l susțin.

Ca să fiți siguri de a nu vă fi înșelat, căutați, descoperiți unde sunt cele mai grele suspine, cele mai multe rani, lacrimile cele mai fierbinți, înclăștări de pumni și scrâșniri de dinți, și veți ști că ați dat de adevărata oaste națională, de oastea creștină românească. (...)

Istoria românilor ne dovedește că existența noastră nu a fost o pomană, nici o lesnicioasă căpătuire. Existența noastră noi ne-am plătit-o.

De acum încolo, ne rămâne să fim vrednici de patrimoniul de suferință agonisit. (...)

Biblioteca națională face parte din ansamblul Palatelor Hofburg, având aproape 3 milioane de volume, 36.000 de manuscrise, 8.000 de incunabile, zeci de mii de autografe și gravuri, și un papirus cu textul *Iliadei*.

La marginea metropolei se află două palate celebre. Primul este **Schönbrunn**, reședința de vară a Habsburgilor, care a devenit în decursul timpului „expoziție de saloane”, mai mult sau mai puțin celebre, după personalitatea care le-a locuit sau le-a frecventat: Napoleon I, salonul oglinzilor în care a concertat Mozart, etc., dar din cele peste 1200 de camere ale castelului numai 45 sunt amenajate pentru vizitare. Cea mai frumoasă este „Salonul milionului” cu lambriuri din trandafir chinezesc și miniaturi persane, a cărei realizare se spune că ar fi costat un milion de florini. Din cabinetul de lucru al lui **Frantz Iosif**

acesta deținând locul întâi în lume în ceea ce privește numărul de pagini compuse.

Orașul are un festival care îi poartă numele; de asemenea, multe magazine și cea mai bună ciocolată austriacă; suveniruri: fulare, brelocuri, jucării muzicale, îi reproduc chipul și numele. Firește, atracția principală o reprezintă casa natală a lui Mozart, astăzi muzeu. (În 1917, în zilele sumbre ale războiului, poetul Hugo von Hofmannstahl, compozitorul Richard Strauss și renumitul om de teatru Max Reinhardt au luat inițiativa de a crea un festival anual cu operele lui Mozart, festival ce a fost inaugurat în 1922. Concertele au loc în noul Palat al Festivalului, într-o sală cu remarcabilă acustică și 2300 de locuri.)

Turistul plecat în excursie organizată, asemeni mie, are timpul limitat. Poate vizita **Catedrala** (construită între 1614 și 1655 în stil baroc), **Biserica Sf. Petru**, **Biserica Franciscanilor**, **Grădinile Misobell** (cu fel de fel de flori și arbuști), și poate zăbovi o oră pe artera principală a orașului vechi, **Getreidegasse** (care concentrează comerțul elegant, măturie vie a gustului austriecilor, cu magazine de porțelanuri, case de modă, veselă și cristaluri, bijuterii, argintărie, librării și anticariate, magazine cu instrumente muzicale). Și tot atât timp, o oră, poate sta într-o cafenea care păstrează o tradiție de trei secole. (Cafeneaua a luat ființă deoarece printre proviziile abandonate de turcii care asediaseră Viena figurau mari cantități de cafea. În secolul următor cafeneaua devine o adevărată instituție, locul de întâlnire al tuturor acelor cărora le plăcea să discute sau să citească ziarele, un element indispensabil al vieții cotidiene burgheze.) În aceste localuri de bun gust domnește o atmosferă primitoare, chelnerii strecurându-se discret printre mesele mici. Nici în țările arabe varietatea nu este atât de mare: cafea neagră tare și aromată, mocca (cu sau fără cremă), cafea cu frișcă bătută, „melange”, „capucin” sau „Chantilly” - în total vreo 17 moduri de preparare a cafelei...

În Austria vechea tradiție imperială nu s-a stins; totul respiră civilizație, cultură și istorie, mândria unui unicat.

care a condus timp de 68 de ani destinele unui imens imperiu, se văd parcul și grațioasa siluetă a **Gloriettei**, templul triumfal, precum și **Fântâna lui Neptun**.

Belvedere este cel de-al doilea palat, aici locuind arhiducele **Franz Ferdinand** a cărui asasinare la Sarajevo a constituit pretextul izbucnirii primului război mondial. Palatul are grădini în terase, grupuri statuare, fântâni, cascade și bazine. Aici, la **30 aug. 1940**, s-a semnat și **Tratatul de la Viena** prin care am fost constrânși să cedăm Ungariei o mare parte a Transilvaniei.

Tot în afara orașului se află două locuri de distracție: **Grinzing** și **Prater**. Se spune că nu îi cunoști pe vienezi dacă nu ai petrecut o seară în **Primulo**, un cartier cu cârciumi pitorești, cu jupâni și jupăne în costume folclorice, unde se servesc pui fripiți, renumitul șnițel vienez și vin roșu, foarte răcoros, dar înșelător pentru cei neinițiați. Cel de-al doilea loc, **Prater**, este plin cu barăci de distracție și cu o roată uriașă de unde se vede panorama orașului; aici aglomerația este permanentă.

SALZBURG

Salzburgul este al doilea oraș turistic al Austriei. Sus, pe o colină, se văd zidurile fostei cetăți **Homensalzburg**, la o cotă de 120 metri, unde se ajunge cu telefericul.

Orașul vechi, centrul, poartă pecetea genialului compozitor **WOLFGANG AMADEUS MOZART** (1756-1791), născut aici. În Catalogul **Köchel** figurează nu mai puțin de **626** de lucrări ale prolificului muzician: opere, simfonii, requiemuri,

Hronic Legionar - Iunie

1922 - Corneliu Zelea Codreanu obține licența în Drept la Facultatea De Drept din Iași (22 iunie)

1924 - mari manifestații (la Iași) împotriva prefectului de poliție Manciu care maltratase tinerii care lucrau în tabăra de muncă de la Râpa Galbenă (3 iunie)

1925 - începe construcția Căminului Cultural Creștin (Iași) (25 iunie)

- cununia religioasă a lui Corneliu Zelea Codreanu cu Elena Ilinoiu, în prezența a 100 000 de participanți (14 iunie)

- Corneliu Zelea Codreanu și Văcăreștenii se despart de **LANC**, cerând (și primind) dezlegarea de la A. C. Cuza (25 iunie)

1927 - Corneliu Zelea Codreanu înființează **Legiunea „Arhanghelul Mihail”**: „Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.” (24 iunie)

1931 - Legiunea participă pentru prima oară în alegeri (a candidat în 17 județe și a obținut 34183 voturi - nici un loc în Parlament) (1 - 4 iunie)

1933 - înființarea taberei legionare de muncă de la Vișani (23 iunie)

1935 - Căpitanul înființează **Partidul „Totul Pentru Țară”, expresia politică a Mișcării**, sub conducerea gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul (5 iunie)

- deschiderea taberei de muncă de la Chintău (Cluj) (18 iunie)

- începerea taberei de muncă de la Drăgășani (13 iunie)

- tabăra de muncă de la Izbuc (30 iunie)

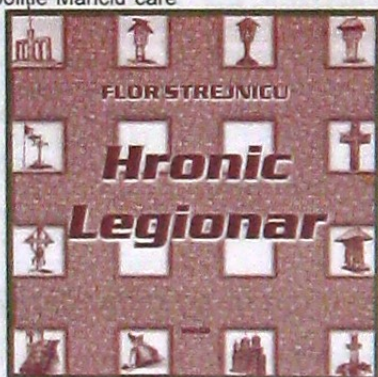
1936 - redeschiderea și continuarea taberei de muncă de la Chintău (Cluj) (17 iunie)

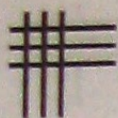
1937 - începe construcția noului sediu legionar din str. Gutenberg nr. 3, lângă casa gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, devenită neîncăpătoare pentru Mișcare (14 iunie)

1938 - comandanții legionari: prof. Vasile Cristescu și prințul Alecu Cantacuzino evadează din trenul care îi transporta de la Miercurea Ciuc la Jilava (18 iunie)

1939 - comandanta legionară Nicoleta Nicolescu, șefa Cetăților și membră a Comandamentului Legionar, a fost schingiuită și arsă de vie în Crematoriu de autorități (10 iunie)

1949 - împușcarea în Pădurea Verde de lângă Timișoara a grupului de rezistență anticomunistă Spiru Blănaru (16 iunie)

Correspondență de la cititori

PERICOLUL SECTELOR (II) MARTORII LUI IEHOVA

Secta "Martorii lui Iehova" (numiți și "studenții în Biblie" sau "mileniști") a fost întemeiată în America de către Carol Russel, comerciant, născut în Pennsylvania, în 1852, din părinți prezbiterieni, emigrați în SUA.

Russel a luat contact cu adventiștii și s-a contaminat cu învățăturile acestora.

În 1874 a scris lucrarea intitulată „Scopul și modul venirii a doua a Domnului”.

Acest an, 1874, era cel fixat de adventiști pentru a doua venire a lui Hristos. Evident că „profeția” lor nu s-a împlinit, dar Russel, departe de a fi descurajat, a furnizat explicația că Hristos ar fi venit... în Duh, și de aceea nu L-a văzut nimeni!

Deși la început a colaborat cu adventiștii, Russel s-a despărțit de aceștia și în 1879 a înființat revista „Turnul de veghe” (tradusă în mai multe limbi, chiar și în română). Apoi a scris cărți pe care le-a răspândit prin mijlocirea „Societății de Biblie Turnul de veghe” din New York, înființată și condusă de el, scrierea doctrinării a lui Russel fiind „Studii în Scriptură” (7 vol.).

Interesant de remarcat este faptul că, deși și-a prevestit propria moarte – care ar fi trebuit să aibă loc în 1914 (și ar fi coincis, în viziunea sa, cu data celei de-a doua veniri a Domnului), s-a înșelat din nou: a murit doi ani mai târziu, în 1916, într-un accident de mașină în California, îngropat în datorii pe care le acumulase de-a lungul timpului (era poker-ist înrăit, conform biografiilor săi).

În România, iehoviștii au venit prin mijlocirea unor unguri (în Ardeal). Prin 1920, Ioan B. Sima, un român din America, convertit la iehovism, a fost trimis în România să organizeze secta (pe baze comerciale) și a înființat casa de editură „Viața” (la Cluj). În 1927 însă i-a părăsit pe iehoviști, convingându-se că aceștia tindeau spre anarhism, și demascând planurile sectei. Conducerea a fost preluată de unguri.

În 1961 a apărut „traducerea” lor a Bibliei (în limba engleză), în care și introduc ereziile lor, cea mai mare fiind aceea că Iisus Hristos nu e Dumnezeu, ci una dintre creaturi (Prima Creatură). Pentru ei Hristos este doar prima creatură a lui Dumnezeu-Iehova, un fel de prim-ministru al unui guvern ceresc, în care Apostolii sunt miniștri! Și că la finalul timpului, acest guvern se va instaura pe pământ, iar ei vor conduce alături de Mântuitorul!!

Dar iehoviștii „uită” că, în conformitate cu Sfânta Scriptură, „cine nu mărturisește pe Iisus Hristos ca Dumnezeu, acela este antihristul”.

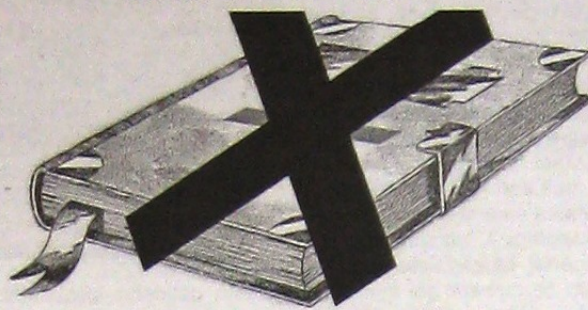
Arhimandritul Ilie Cleopa, în cartea „Călăuză în credința ortodoxă” (editată în 2003), ne avertizează:

„Sub masca unei organizații religioase se ascunde una din cele mai mari întreprinderi economice, bazată pe o îngrozitoare exploatare a credulițăii adeptilor săi, transformați printr-o strategie bine pusă la punct în ființe fără voie proprie, care execută orice dispoziții sau ordine primite de sus, cu un fanatism rar întâlnit și foarte periculos. Este suficient să amintim că după credința „martorilor”, orice organizație în afară de cea a lor este satanică.

Cât despre convingerile lor religioase, acestea sunt atât de răstăcite față de dogmele creștine, încât cu greu ar putea cineva să-i recunoască fie și caracterul de sectă creștină. Aceasta pentru că „martorii lui Iehova” resping principalele învățături și practici ale credinței. După ei Iisus Hristos este o creatură a lui Dumnezeu pe pământ. El n-ar fi înviat, ci în locul lui ar fi înviat... Arhanghelul Mihail! (?)!

Ei resping Biserica, preoții, icoanele, sfînții, crucea.

Nu au un cult propriu-zis, acesta fiind înlocuit de răspândirea produselor Societății <<Turnul de veghe>>”.

Învățăturile iehoviștilor:

- ei cunosc, cică, exact, data celei de a doua Învieri (!);
- ei cred că Hristos va întemeia un Regat („Regatul lui Iehova”), ce va dura 1000 de ani (!) (s-au molipsit de la adventiști);
- au credința că sufletul nu este nemuritor, sufletul fiind echivalent cu viața (până la urmă, Russel și Marx tot au ceva în comun!);
- susțin că Sfânta Treime nu există;
- afirmă că Iisus Hristos a fost doar om (o

creatură a lui Iehova), și a murit spânzurat pentru totdeauna, că El nu ar fi înviat;

- nu există nici o sărbătoare;

- transfuziile le consideră păcat, interzicându-le.

Unii ar putea crede că iehoviștii se închină doar lui Dumnezeu-Tatăl, la fel cum o fac iudeii și musulmanii. Oare așa să fie?

Iată însă ceva ce deseori este neglijat și tratat cu superficialitate: adevărata relație dintre creștini și celelalte religii monoteiste. **Suntem îndemnați – de către dușmani mascați ai creștinismului sau de către superficiali și naivi – să credem că Dumnezeu-Tatăl, Iehova și Allah ar fi una și aceeași persoană. Dar nu este deloc așa:**

„Astfel s-a împământenit ideea că, din moment ce toți suntem fii ai lui Avraam (evreii și musulmanii în mod truesc, iar creștinii în mod duhovnicesc), atunci toți îl avem ca Dumnezeu pe Dumnezeul lui Avraam.[...]”

Din această perspectivă este evident că Iisus Hristos, Dumnezeu și Omul, Fiul ca etern al Tatălui Celui mai înainte de veci și Întruparea și Crucea Sa, Învierea Sa minunată și preaslăvită și cea de-a doua și înfricoșată a Sa venire nu mai sunt decât niște detalii secundare care nu pot să ne împiedice să „fraternizăm” cu cei care îl consideră pe Mântuitorul nostru „un simplu profet” (potrivit Coranului) sau „fiul desfrânatei” (potrivit anumitor tradiții talmudice).

„Potrivit acestei soluții ecumenice la nivel supra-confesional, Dumnezeu treimic al creștinilor ar trebui să fie ceva asemănător cu monoteismul iudaismului și islamismului, cu vechea erezie a lui Sabelie, cu anti-trinitarismul modern și cu anumite secte iluministe.[...]”

Potrivit însă Sfintei tradiții ortodoxe, acest lucru este o absurditate. Iată mărturisirea noastră: „Slavă Sfintei, Celei de o ființă, de Viață Făcătoare și nedespărțitei Treimi”. Cum deci l-am putea despărți pe Tatăl de Fiul, când Iisus Hristos afirmă clar „EU ȘI TATĂL UNA SUNTEM” (Ioan 10:30)? Și când Sfântul Apostol Ioan, Evanghelistul și Teologul iubirii afirmă și el: „Oricine tăgăduiește pe Fiul, nu are nici pe Tatăl (Ioan 2:23)?”

„Dar când oare S-a arătat El (Hristos) printre evreii și musulmanii de astăzi, așa încât să presupunem noi că și ei îl cunosc pe Dumnezeu? [...] Nu, după chiar cuvintele Mântuitorului, ei nu-L cunosc pe Tatăl. Ei au diverse concepții despre Tatăl; însă fiecare concepție a lor despre Dumnezeu este un idol, pentru că este rodul imaginației lor, o creație după chipul și asemănarea lor.” (Preot Serafim Rose – „Ortodoxia și religia viitorului” - Galați, 2004)

Să păstrăm credința noastră ortodoxă, curată și neîntinată, credință ce ne-a fost dată nouă de către Sf. Apostol Andrei, cel dintâi chemat, începând cu anul 40 d.Hr. (decu la doar 7 ani de la Învierea Mântuitorului).

Dumnezeu să ne ajute și să ne binecuvânteze și să apere pe toți românii dreptcredincioși! Doamne ajută!

Emanuel Stefaniu, Craiova

EDUCAȚIE ȘI CREDINȚĂ

O societate funcțională este așezată pe trei piloni fundamentali: Biserica, școala și administrația, în lipsa cărora orice construcție socială ce se vrea serioasă devine superfluă.

Acestea sunt temelia statului și vor conferi o consistență mai mare sau mai mică națiunii respective, direct proporțională cu interesul de care aceste veritabile oglinzi ale adevărului se vor bucura din partea autorităților și societății civile, în general.

Totul începe de la calitatea umană a celor ce au un cuvânt de spus în treburile cetății.

Fără o implicare hotărâtă a cetățenilor în actul de guvernare prin mijlocirea modestelor pârghii ce le stau la dispoziție, și fără o responsabilitate a factorilor decizionali, nu se poate construi nimic serios, căci mecanismul statal nu poate fi urnit decât de niște oameni interesați de propria lor soartă, integri și temeinic calificați profesional. Doar prin concursul acestora se ajunge la zidirea unei vieți sociale echilibrate, aflată într-o benefică armonie cu moralitatea izvorâtă din învățăturile creștine.

De fapt, există o interdependență totală între nivelul de dezvoltare al unei societăți și investiția făcută în acest bun național numit „educație”. În acest domeniu nu se pot face compromisuri, nu merg jumătățile de măsură. Sprijinirea procesului educațional nu se poate rezuma doar la elementele de infrastructură și la condițiile decente oferite dascălilor, ci semnificative sunt și investițiile făcute în calitatea umană a personalului didactic

și alegerea tipului de model programatic care să însușească acest proces.

Chipul școlii va da tonul întregii societăți. Calitatea procesului de învățământ sau, dimpotrivă, inconsistența lui, își va pune amprenta, hotărât, asupra viitorului națiunii.

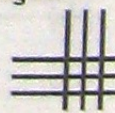
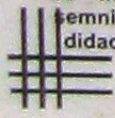
Pe de altă parte, nu se poate vorbi de o educație completă fără marile lecții însușite în casa părintească, unde copilul și adolescentul primesc îndrumările atât de necesare viitoarei lui experiențe de adult.

Dar școala și familia din zilele noastre sunt viciate de metehnele otrăvite ale momentului. Pentru evitarea consecințelor nefaste asupra caracterelor în formare și asupra evoluției societății, soluția este una singură: reîntoarcerea la valorile simple ale credinței în Dumnezeu și asumarea acestor valori. Fără o conștientizare a acestei necesități stringente, totul este sortit eșecului.

O educație adevărată nu presupune doar asimilarea mecanică a părții științifice, strict profesionale, și nici a unor maniere comportamentale, ci și înzestrarea persoanei cu nobilele calități creștine. Altfel, se vor crea doar caractere strâmbe ce-și vor folosi inteligența și cunoștințele într-un scop contrar umanității.

Soluția făuririi unei societăți românești puternice stă în accentuarea laturii creștine și în exemplul personal al fiecăruia dintre noi.

Alexandru Răspop, Ploiești

N. RED.: Țăranul poet din comuna Rădășeni (Suceava) pe care vi l-am prezentat în nr. din febr. 2005 al revistei, bădia Grigore Popovici, ne scrie periodic, delectându-ne cu graiul său simplu și curat.
Din lipsă de spațiu am selectat doar două dintre numeroasele sale creații, urmând ca în nr. viitor să-i publicăm alte versuri.

CUGETĂRI

Viața nu-i decât o carte...
Fericit pe lume ești
Dacă-această sfântă carte
Ai să știi cum s-o citești.

Deci citește-o bine, frate,
Și cu fire cumpătată,
Că această scumpă carte
O citești numai o dată.

Fericit cel ce ridică
Suflet mare-n casă mică!
Vai de omul care are
Suflet mic... în casă mare!

Orbule, ce băjbăi drumul,
Domnul cere un răspuns:
Dacă soarele nu-l vezi,
Oare nu-i pe boltă sus?

Ca și soarele din slavă,
Dumnezeu ne umple firea.
Cei ce cred, îl văd în totul;
Orbii nu-L văd nicăierea.

DOINA TIMPURILOR VITREGE

Fă Tu, Doamne, o ispravă:
Braț la braț cu-un ceteraș,
Să mă duc în lumea largă,
La chimir cu-un fluieraș.

Să mă îngân cu cucu-n luncă:
El din cioc, eu din caval.
Dă Tu, Doamne, o poruncă!
Aș cânta și la țambal,

Și din fluier, și din strune,
Și din scripca lui Drăgoi!
Fă Tu, Doamne, vreo minune,
Cum a fost demult la noi!
Frunza verde parcă plânge,
Izvoarele scâncesc,
Glasul păsărilor se frânge,
Parcă nu mai cîrpesec.

Doamne, slova Ta cerească
Ad-o iar la Rădășeni,
Să ne cânte la fereastră,
Și prin crâng, și în poieni,
Să mai cânt și eu o dată
Doina munților de jale,
Să răsun-e țara toată:
Și prin codri și pe vale!

Grigore Popovici, Rădășeni

VEDERE DE PE "CENTURA POLITICII" – DIVERSE (continuare din pag. 7)

Dacă șase state membre vor respinge Constituția Europeană, atunci articolul amintit se anulează, iar legea fundamentală a Uniunii Europene devine literă moartă.

Prin urmare, până în prezent, Constituția Europeană a fost respinsă prin referendum de două state: Franța și Olanda, dar a fost ratificată de alte opt țări din cele 25: Lituania (11 nov. 2004), Ungaria (20 dec. 2004), Slovenia (1 febr. 2005), Spania (20 febr.), Italia (6 apr.), Grecia (19 apr.), Slovacia (11 mai), Austria (25 mai), Germania (27 mai).

Singura țară care a organizat referendum și a aprobat astfel Constituția Europeană este Spania. Celelalte au ratificat Constituția Europeană doar în parlamentele naționale.

După dezastrul din Franța și din Olanda, Tony Blair a anunțat că un referendum nu este actual în Marea Britanie.

Milițianul Voronin recidivează

Vladimir Voronin s-a întâlnit cu Viktor Iușcenko la Vinnița și la Iasiki, în Ucraina, pentru a discuta despre Transnistria. Președintele Ucrainei a propus ca Uniunea Europeană și Statele Unite să participe la pacificarea Transnistriei, alături de Rusia și Ucraina. Dacă anterior același Voronin insistă ca România să fie inclusă în formatul de negocieri, acum a uitat.

Președintele Mării Negre rămâne cu ochii în soare, la fel ca Ion Iliescu, pe relația cu fratele de la Chișinău. Voronin și Iușcenko au căzut de acord asupra proiectului ucrainean privind alegerile din Transnistria, supervizate de OSCE, Statele Unite, Uniunea Europeană, Rusia, Ucraina și Chișinău. Fără România. Iușcenko acceptă posturi de control moldo-ucrainene la frontiera dintre Ucraina și Transnistria. Ucraina va trimite 350 de militari în Transnistria, cât are

și Rusia. În plus, Tiraspolul și Chișinăul mai au câte 700 de militari fiecare, ca făcători de pace. De aceea satele românești de pe Nistru trăiesc sub teroare.

Probabil că Traian Băsescu începe să înțeleagă până unde merge amabilitatea prietenilor de pe "axă". Pe 21 mai, Senatul Statelor Unite a adoptat o rezoluție conform căreia "Guvernul Federației Ruse ar trebui să ia o atitudine fermă, prin care să admită și să condamne ocupația ilegală și anexarea înainte de 1991 a Estoniei, Letoniei și Lituaniei". La fel au vorbit președintele George Bush și Gunther Verheugen,

vicepreședintele Comisiei Europene. Pentru americani, doar țările baltice au avut probleme cu Stalin. Dar nici Mihai Răzvan Ungureanu nu a zis nimic.

În acest context politic, Ucraina revine și anunță că va continua săpăturile la Canalul Băstroe-Chilia.

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MAI: "Ce steag și ce emblemă are Mișcarea Legionară?"

a fost dat de Anghel Bogdan din București, 29 ani, care a câștigat premiul: "Studentimea și idealul spiritual" și "Femeia și eroismul" de Radu Gyr.

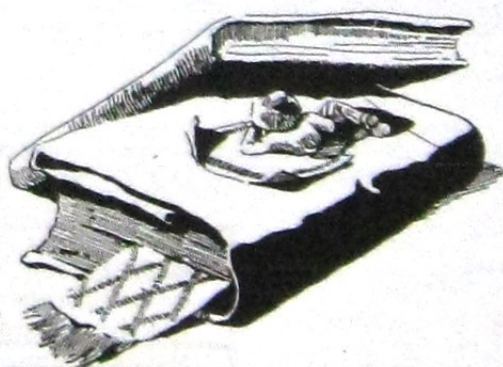
RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Steagul Mișcării Legionare este steagul țării, tricolorul românesc, iar emblema este o gardă cu trei brațe orizontale și trei verticale, petrecute în colțuri.

Notă: Steagurile verzi nu au existat niciodată până în 1940, în scurta perioadă a șefiei lui Sima.

ÎNTEBAREA LUNII IUNIE: Care este principiul selecționării elitei conducătoare în Mișcarea Legionară?

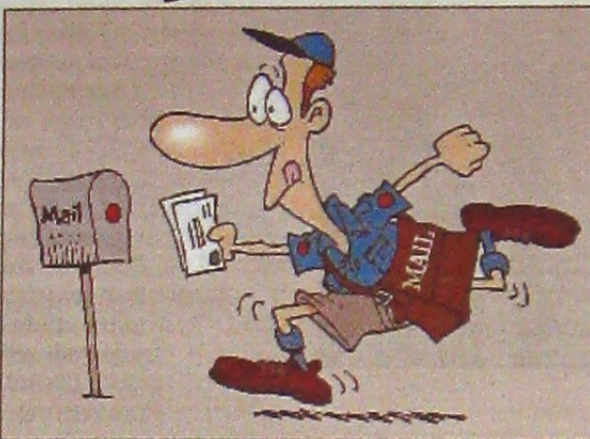
PREMIU: "Mărturisiri în duhul adevărului" – Nae Tudorică.

Revista se difuzează la chioșcurile RODIPET din BUCUREȘTI și din toate reședințele de județ ale țării, precum și în alte localități pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereți revista: distribuitorii n-o aștează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacție)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37,
SECT. 3, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 322 3832

Ion Sorescu – Craiova: Poezia închinată zilei de 10 mai nu o putem publica deoarece este o prelucrare extrem de lungă (și forțată) a Imnului Regal. Vă mulțumim pentru bunele intenții. Din păcate, nu este publicabilă nici fotografia pe care ne-ați trimis-o, reprezentând Monumentul Independenței, cu Carol I alături de două tunuri, întrucât este grav deteriorată. Vom spune însă câteva cuvinte despre acest monument care se afla în fața parcului Bibescu: a fost demontat și topit de comuniști, în 1948. Celebra deviză creștină „Nihil sine Deo” („Nimic fără Dumnezeu”) era ștanțată pe muchile tuturor monedelor apărute până în 1948, și a fost preluată de către dinastia română de la Casa Hohenzollernilor, care avea această deviză din 1850. Regele Mihai nu are patru fete (așa cum afirmați), ci cinci: Margareta (1949), Elena (1951), Irina (1953), Sofia (1957) și Maria (1964). Castelul Peleş, mândria familiei regale, a fost lucrat cu măiestrie de artistul german Storch și artistul ceh Karel Liman, în stilul neo-renașterii germane.

Viorica Moraru – București: Versurile Imnului Regal românesc au fost scrise de Vasile Alecsandri, iar muzica îi aparține unui compozitor de origine germană, E. Hubsch. Regele Ferdinand (1865 – 1927) nu era fiul lui Carol I (1839 – 1914), ci nepot de frate. Născut în Marea Britanie și căsătorit cu Regina Maria, a avut șase copii: Carol al II-lea (1893–1953), Elisabeta (1894–1961), Maria „Mignon” (1900–1961), Nicolae (1903–1978), Ileana (1909–1991) și Mircea (1913–1916).

„Un student ieșean”: Aveți dreptate: nu am publicat, până în prezent, nimic despre Nichifor Crainic, cel care a spus: „a fi naționalist în România, adică a-ți închina viața ridicării neamului și țării tale, înseamnă a te așeza pe un pisc în bătaia tuturor furtunilor, urii și a trăsnetelor războai” (aceste cuvinte sunt la fel de actuale ca și în urmă cu jumătate de secol). Ion Dobre (pe numele său adevărat) a fost o personalitate de excepție din perioada interbelică: poet, gazetar, filosof, a fost membru al Academiei Române, director al prestigioasei reviste „Gândirea” (din 1922 până în 1944), deputat, ministru. Într-adevăr, la începutul anilor ‘30 a simpatizat Mișcarea Legionară, și a devenit antilegionar în următoarele împrejurări: după împușcarea lui I.G. Duca, la 29 dec. 1933, Nichifor Crainic a fost arestat și depus la Jilava împreună cu gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, cu dr. av. Ion Moța, cu ing. Gh. Clime, cu prof. Ion Zelea Codreanu și alți (cca) 1000 de frunzași legionari. A fost judecat de un Tribunal militar format din cinci generali ai Armatei române, și achitat - odată cu toți ceilalți conducători legionari, demonstrându-se că Nicadorii nu fuseseră instigați să-l împuște pe primul ministru, ci comiseră acest act în nume propriu, ca reacție personală la numeroasele ilegalități și abuzuri comise de premier (în nr. din mart. 2004 al revistei am expus detaliat motivele împușcării lui I.G. Duca). În timpul acestui episod, Nichifor Crainic, speriat, nu numai că s-a dezis de legionari, ci le-a devenit dușman. A cunoscut apoi, în anii comunismului, ororile Aiudului; către sfârșitul vieții și-a iertat delatori și tortionari. Singurul pe care nu l-a iertat a fost Mihai Antonescu, din ordinul căruia i-a fost arestată fiica, studentă în vârstă de 19 ani; aceasta a fost exmatriculată din universitate, închisă la Jilava și apoi în lagărul de la Tg. Jiu, pentru faptul că la meciul de fotbal România - Germania, din vara anului 1941, cântase cântece legionare împreună cu un grup de tineri. Poate vom publica într-unul din numerele viitoare câteva poezii de Crainic.

Liviu Mureșan – Sibiu: Constantin Petrovicescu (1883 – 1949) nu a fost înregistrat oficial în Mișcarea Legionară; a fost însă simpatizant, iar mai târziu s-a afiliat pe plan politic. În calitate de comisar regal – procuror – dându-și seama de nevinovăția conducerii legionare în procesul intentat acesteia în 1934 (împușcarea lui I.G. Duca), a renunțat la acuzații și a pledat chiar în favoarea ei. A fost trecut în rezervă imediat; în 1940 a fost repus în drepturi, avansat la gradul de general de divizie și a fost numit ministru de Interne. La 20 ian. 1941 gen. I. Antonescu l-a destituit dar nu a fost implicat în desfășurarea rebeliunii legionare. A fost arestat în iunie 1941, pe motiv că ar fi „patronat” „înarmarea” legionarilor; a fost degradat și condamnat la șapte ani temniță grea. În 1946, aflat în închisoare, a fost implicat în procesul intentat de autoritățile comuniste marelui Antonescu (I?) și condamnat la temniță grea pe viață. A murit în închisoarea de la Aiud în 1949.

Aneta Dimitriu – Galați: Alexandru Constantin (1906 – 1986), licențiat al Facultății de Drept din București, doctor în economie la Paris, avocat în Baroul de Ilfov, a făcut parte din cuibul „Axa” și a fost unul dintre colaboratorii revistei de

înaltă ținută intelectuală și morală, „Axa”, alături de Ion Moța, Mihail Polihroniade, Vasile Cristescu, Vasile Marin, Al. Ch. Tell. A fost comandant legionar și șeful serviciului juridic al Mișcării Legionare pe întreaga țară. În 1940 a deținut funcția de subsecretar de Stat la Presă și Propagandă. A fost închis în timpul regimului comunist timp de 16 ani, între 1948 – 1964. Horia Cosmovici (1909 – 1993), era doctor în Drept, legionar și membru al Partidului „Totul Pentru Țară”; a fost unul dintre apărătorii Căpitanului în procesul din 1938. În 1940 a fost numit de gen. Antonescu secretar la Președinția Consiliului de Miniștri. A demisionat după o lună pentru a-l apăra din nou pe Căpitan, post mortem, și a-i reabilita memoria. A luptat pe frontul de răsărit. După 1944

a suferit șase arestări care însumau 17 ani de închisoare. În 1964 a fost eliberat de la Periprava. La 13 mai 1969 a fost ordonat preot catolic de rit bizantin de către episcopul Iliu Hârtea. A scris câteva cărți religioase, cea de referință fiind „Manualul omului politic creștin” (apărută în 1992, în București).

Ioana Grama – Ploiești: Credeți că filosoful Nae Ionescu nu avea dreptate când afirma paradoxul „cărțile mari sunt mici” - adică fără vorbărie multă, restrânse ca nr. de pagini, și îl combateți dându-ne exemple de mari scriitori care au scris mult (Dostoievski, Balzac, Shakespeare, Lope de Vega etc.). Dar noi îi dăm dreptate: a nu se confunda cărțile definitorii pentru formarea spiritului cu beletristica; amintim de două personalități total diferite: Eminescu și Machiavelli, cu faimoasa sa operă politică ... „subțire”, adoptată de zeci de oameni politici de-a lungul timpului, „Principele”!

„Un tânăr gazetar” – Timișoara: Ne întrebați care din cei doi directori de ziare, Pamfil Șeicaru de la „Curentul” și Ștefan Popescu de la „Universul”, de acu 70 de ani, a fost mai bun. Indiscutabil, primul, care, după părerea multora, a fost cel mai bun condeier al presei interbelice, datorită atât articolelor sale, cât și materialelor tipărite. În exil (a părăsit țara la începutul lui aug. 1944), a scris mult și a continuat să editeze ziarul „Curentul” (situat pe o poziție vehement anticomunistă). În mai-iunie 1945, Pamfil Șeicaru a fost judecat și condamnat la moarte în contumacie (cel dintâi dintr-un prim lot de 12 ziarști găsiți.... vinovați pentru „dezastrul țării prin săvârșirea de crime de război”) (!?). Dar să respectăm adevărul, prea puțin însă îl știu, în 1966, ministrul Cornel Onescu l-a grațiat, iar după exact 10 ani Pamfil Șeicaru, în aug. 1976, ar fi revenit pentru câteva zile în țară. A murit la Dachau în 1980, la vârsta de 86 de ani; în urmă cu puțini ani rămășițele sale pământești au fost aduse în țară și reînhumate.

Teta Păunescu – Caransebeș: Hitler nu s-a întâlnit niciodată cu Horia Sima în Germania - dar s-a întreținut cu croatul Ante Pavelic, cu belgianul Jacques Doriot, cu norvegianul Vidkun Quisling. Horia Sima a reușit să ajungă, pe 24 aug. 1944, până în anticamera Fuhrerului, însoțit de Ribbentrop, dar acesta, pur și simplu, nu l-a primit, deși Sima se angajase să formeze o armată care să continue lupta alături de Germania. În Waffen SS, trupele de elită ale Germaniei, au fost încadrați zeci de mii de tineri din toate țările europene, printre care francezi, lituanieni, ucraineni, etc., dar legionarii sechestrați în Reich nu li s-a permis acest lucru. În cele două regimente ale așa zisei armate naționale, unul complet și altul în curs de formare, legionarii puteau fi numărați pe degete. (De altfel, însuși Sima recunoaște că nu erau decât patru sute de legionari în Germania!) Efectivele lor s-au completat prioritar cu prizonieri și dezertori proveniți din unitățile angajate atunci în campania din vest și din militari români trimiși de gen. Ion Antonescu în Reich înainte de 23 aug. 1944, spre a se deprinde cu armamentul german. Horia Sima bate câmpii când vorbește de Guvernul de la Viena al cărui șef se proclamase de unul singur. Omul acesta visa numai guverne, în ciuda incapacității sale politice.

Ion Ștefan – Babadag: Am apreciat cronica dvs. succintă a celui de-al doilea război mondial și sărbătorirea la Moscova a înfrângerii Germaniei, dar a ajuns cu mare întârziere; în plus, chiar în luna mai dl. Patrichi a semnat în paginile noastre un articol despre același subiect. Așteptăm să ne scrieți, în continuare!

Daniel Streilești – Caransebeș: Despre extrasele din memoriile politicianului țărănist Grigore Gafencu ar fi multe de spus, dar cum spațiul nu ne permite, ne mulțumim să vă expunem succint părerea, parafrazându-l pe Căpitan: e bine să-l citiți, dar nu credeți chiar tot ce scrie, pentru că dă dovadă - în câteva locuri - că percepția evenimentelor (în general justă) îi e deformată de culisele politicii.

Emilian Ghika

Redactor șef:
Colegiul de redacție:
Secretar de redacție:

Periodic editat de „ACȚIUNEA ROMÂNĂ”

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ștefan Buzescu, Cătălin Enescu
 Nicolae Badea

Relații cu publicul

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București
 (zona Circului – inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com